

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de Drets Socials i Inclusió

Sessió 26, dimecres 4 de febrer de 2026

Presidència de la I. Sra. Noemí Nieto i Fumanal

Sessió 26 de la CDSI

La sessió de la Comissió de Drets Socials i Inclusió (CDSI) s'obre a ****. Presideix Noemí Nieto i Fumanal, acompanyada de la vicepresidenta, Alba Camps i Roca, i del secretari, Guillem Mateo Sellas. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents Judit Alcalá González, Mario García Gómez, Susana Martínez Heredia i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Ennatu Domingo i Soler i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Najat Driouech Ben Moussa i Jordi Viñas i Xifra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Berenguer Messeguer i M. Belén Pajares Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Cataluña; Núria Lozano Montoya, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació del Sindicat de l'Habitatge de Salt davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre la situació de vulnerabilitat dels alumnes en processos de desnonament i com afrontar-la (tram. 357-00745/15).

2. Compareixença del col·lectiu Docents 17190 pel Dret a l'Habitatge Digne davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre la situació de vulnerabilitat dels alumnes en processos de desnonament i com afrontar-la (tram. 357-00746/15).
3. Compareixença d'una representació de la Coordinadora Síndrome de Down de Catalunya davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre les dificultats d'accés a l'habitatge (tram. 357-00990/15).
4. Proposta de resolució sobre les necessitats de les persones amb discapacitat psíquica i de les entitats que les atenen (tram. 250-00656/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació (text presentat: BOPC 266, 55).
5. Proposta de resolució sobre la simplificació i l'agilitació del sistema de reconeixement i valoració de la situació de dependència (tram. 250-00665/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació (text presentat: BOPC 266, 66).
6. Proposta de resolució sobre el centre de menors tutelats de Dosrius (tram. 250-00642/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 261, 31; esmenes: BOPC 318, 10).

La presidenta

Bon dia, disculpeu pel retard, he tingut problemes amb el tren. Com que els compareixents que tocava ara per l'ordre del dia tampoc han arribat i el següent estava convocat una mica més tard, si us sembla bé, començaríem per la primera PR. *(Veus de fons.)* Sí? Bé...

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia, presidenta, la PR nostra, la de Dosrius, és que, clar, al diputat que l'ha de defensar l'han informat que seria la darrera de l'ordre del dia. És la tercera.

(La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.)

Sí, la manté en peu, però la defensarà un altre diputat, jo no.

(Forta remor de veus.)

Proposta de resolució sobre les necessitats de les persones amb discapacitat psíquica i de les entitats que les atenen (retirada)

250-00656/15

(María Elisa García Fuster demana per parlar.)

María Elisa García Fuster

Noemí, señora presidente...

La presidenta

Sí, diputada...

María Elisa García Fuster

Perdón, esa propuesta, bueno, la retiraré porque hay que rectificarla porque uno de los puntos se ha quedado obsoleto, porque se presentó en el 2025 y entonces ahora en el 2026 el último punto está completamente obsoleto y ya no son 48 millones, sino son 150 millones los no ejecutados por el Departamento de Derechos Sociales el último año que habría que..., que lo tendríamos que cambiar.

La presidenta

Cau en l'última per ordre... *(Forta remor de veus.)* La retira...

María Elisa García Fuster

Perdón, la retiro porque la tengo que volver a presentar rectificando ese punto.

La presidenta

Passaríem, doncs, al punt 5.

Proposta de resolució sobre la simplificació i l'agilitació del sistema de reconeixement i valoració de la situació de dependència

250-00665/15

Proposta de resolució, aquesta sí, sobre simplificació i agilitació del sistema de reconeixement i valoració de la situació de dependència. Seria amb tres minuts. Un moment, que aquest és un sistema manual. *(Pausa.)* Tres minuts.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, más de ciento trece mil catalanes se han muerto mientras engordaban las listas de espera para que se les reconociese un grado de dependencia o recibir una prestación desde que se aprobó la ley de dependencia en el Congreso de los Diputados en el 2007. El tiempo medio de espera para ser valorado ronda entre los doscientos setenta y trescientos cuarenta días. Y una vez valorado, continúa la espera y continúa el periplo hasta la obtención de la resolución y el programa individual de atención, PIA, que es cuando deberían empezar a recibir la ayuda económica. Aunque el plazo legal máximo es de seis meses, las demoras son significativas, siendo Cataluña una de las comunidades con mayor lista de espera.

Según los datos de la Asociación Estatal de Directores y Gerentes en Servicios Sociales, los logros de la consejera socialista Mónica Martínez Bravo son, una, la lista de espera de 82.102 personas, de las cuales 38.335 se encuentran en el limbo de la dependencia, es decir, que ya han sido valoradas y siguen esperando resolución. Un aumento del 17,5 por ciento de la lista de espera de dependencia solo en el último año, es decir, un aumento de 12.228 personas en el 2025 y 9.116 catalanes muertos también solamente en el 2025, sin recibir una mísera ayuda del Departamento de Derechos Sociales.

Mientras, la consejera Martínez Bravo paga cuatro mil quinientos euros mensuales por mantener a cada uno de los MENA que ha traído a empresas afines, tales como Resilis, investigadas por Fiscalía por hacer negocio con la inmigración ilegal, o ha regalado y continúa regalando a día de hoy el dinero de los impuestos de los catalanes en forma de paguitas a ex-MENAs que, por ley, ya no les tocaría recibir nada.

Como ven, la gestión en dependencia de la socialista Martínez Bravo es de las peores de las últimas décadas y aún así, pese a esta gestión, se permite el lujo de no acudir a su puesto de trabajo, que son los plenos, cuando se habla de derechos sociales al más puro estilo socialista, es decir, mientras mi bolsillo y el de mis hermanísimos o esposísimas y amiguetes con carné del PSOE estén llenos, lo demás me da completamente igual. (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Disculpi...

María Elisa García Fuster

Así que esta propuesta...

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)... el contingut de la proposta.

María Elisa García Fuster

Es el contenido de la propuesta. Así que nuestra propuesta es clara y va orientada a la respuesta a los catalanes con algún tipo de dependencia que necesitan una ayuda y suplir el trabajo que no hace la consejera de Derechos Sociales, Mónica Martínez Bravo. Realizar los trámites necesarios en colaboración con el Departamento de Derechos Sociales y el Servicio de Valoración de Dependencia, Sevad, y los organismos que se consideren oportunos para agilizar el procedimiento de valoración de la situación de dependencia y el programa PIA para que no vuelvan a morir más catalanes esperando una ayuda y simplificar los trámites burocráticos que alargan y complican este proceso.

Es importante que tengamos en cuenta que este tipo de personas, las personas con dependencia, continúan muriendo y abandonados por el gobierno socialista y el gobierno separatista.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts. Diputat Padrós, quan vulgui.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Dijous de la setmana passada, dijous 29, el Ple del Parlament va aprovar els quinze punts d'una moció presentada per Junts per Catalunya i el punt número 10 deia així, i cito, «Iniciar en el termini màxim de quatre mesos una reforma del sistema de valoració que permeti avançar cap a la

coordinació i unificació efectiva de les valoracions de discapacitat i dependència, així com les revisions per empitjorament, i presentar en el termini màxim de vuit mesos una proposta concreta amb els canvis normatius i organitzatius necessaris per reduir duplicitats, escurçar el temps d'espera, garantint coherència entre necessitats i prestacions a tots els territoris de Catalunya, reforçant els serveis socials municipals amb recursos suficients per garantir una atenció de proximitat equitativa a tot el territori.» Fi de la cita.

Aquest punt va ser aprovat curiosament amb els vots en contra del PSC i amb l'abstenció de VOX. Aquí ho deixo. Catalunya no necessita ni retallades encobertes ni discursos demagògics. Necessitem més recursos, els recursos que ens pertoquen. Necessitem millor coordinació i un sistema de dependència que posi per davant la persona, no el procediment. Catalunya necessita bon govern, necessita lideratge i gestió, bona gestió. Necessitem la independència de l'Estat espanyol.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Padrós. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, diputada Driouech, tres minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Mirin, nosaltres des d'Esquerra Republicana crec que hem defensat abastament en aquest Parlament el nostre punt de vista o el nostre posicionament sobre tot el que té a veure amb l'àmbit de la dependència. I sí, nosaltres també hem compartit i hem fet nostra la preocupació per la manca de rapidesa i agilització a l'hora de la valoració dels graus de dependència. També hem compartit i hem manifestat la nostra preocupació per la llista d'espera.

Crec que també és un punt que ens ocupa i ens preocupa, però evidentment no compartim la barreja i la manera que té el grup proposant d'aquesta proposta de resolució en resoldre realment el problema que ens ocupa, que és millorar i agilitzar, evidentment, els tràmits i la burocràcia pel reconeixement de la valoració del grau de dependència i també millorar i augmentar també el número de places en el cas de les residències. Però, com he dit abans, no compartim ni el punt de vista, no

compartim tampoc aquesta barreja demagògica que es fa de menors no acompanyats amb un reconeixement de grau.

I per aquest motiu, nosaltres, des d'Esquerra Republicana continuarem plantejant aquestes propostes aquí, al Ple, i no votarem a favor de la proposta de resolució de VOX.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Ara és el torn de paraula del Partit Popular, Grup Parlamentari, diputada Berenguer, tres minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta proposta de resolució diríem que és més un telegrama que una proposta. Certament ens descriu la realitat en què es troba Catalunya des de fa molt temps, les llargues llistes d'espera, els diferents tràmits en referència al sistema d'atenció a la discapacitat i la dependència. Ja vaig dir en aquest anterior Ple, que és un tema molt recurrent, la qual cosa evidencia que el sistema no funciona, que cal una major inversió i reduir de totes totes aquesta demora en el temps.

Tanmateix, la proposta de resolució que ens planteja VOX es queda curta en diversos aspectes. Ens diu el que succeeix, una realitat ja objectivada i evidenciada per les dades de què disposem, ens proposa que cal agilitzar però no ens diu el com, de quina manera, ni quines propostes per emprendre o executar. El com no l'hem de menystenir, diputada García de VOX, sovint tenim la sensació que vostès es queden a la superfície de molts temes. Denuncien, vídeos a les xarxes, generen moviment social, però paren enmig de la cursa, i és aquest cas el d'aquesta PR.

Almenys, quan parlen d'agilitzar tràmits, diguin i demanin més recursos humans, més professionals, més tecnologia. De fet, tampoc reclamen en cap dels punts al Govern d'Espanya que compleixen el cinquanta per cent del que correspon a les comunitats autònomes a Catalunya. Per aquest motiu, estem d'acord en el fons, però per la simplicitat de no fer un abordatge del com, i no fer demanda de més recursos, ens abstindrem en aquesta moció, en aquesta proposta.

La presidenta

Gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns, diputada Lozano, tres minuts.

Núria Lozano Montoya

Sí; gràcies, presidenta. En qualsevol cas, brevíssimament, aquesta és una qüestió molt rellevant pel nostre grup, li hem dedicat molta atenció, va formar part també dels nostres acords d'investidura amb el Partit Socialista, i hem seguit desenvolupant tasca al respecte, amb una interpel·lació, amb diverses preguntes escrites, amb preguntes al Govern. Però en aquest cas estem parlant de dependència, però no estem parlant de dependència, estem parlant d'altres coses, estem enterbolint el debat amb d'altres consideracions, amb la pretensió d'intentar provocar la disputa de les engrunes entre les persones més vulnerables, en lloc d'anar al moll de l'os, que és la garantia del nucli essencial, del dret i del servei públic a què fa referència. I, per tant, ens pronunciarem desfavorablement.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, perquè veig que no hi ha ni la CUP ni el Grup Mixt.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bé, és evident que la llista d'espera en dependència ens preocupa a tots i totes els que estem aquí. I és cert que el Govern està treballant en una prova pilot per crear aquesta finestreta única, on es concentrin tots els tràmits de la dependència, tant la valoració de grau com l'assignació de PIA, després d'avaluar aquesta prova pilot per tal d'extrapol·lar-la a tot el territori. I sí, calen més recursos, necessitem més recursos i el nou sistema de finançament que es planteja donaria a Catalunya 4.700 milions més per serveis públics. Per tant, esperem que els grups recolzin aquesta iniciativa.

I a la senyora García, bé, qualsevol dels menors no acompanyats a Catalunya que han tingut aquest suport de la Generalitat i han accedit majoritàriament al mercat de treball han cotitzat més que el seu *jefe* Abascal en tota la seva vida. Que podríem dir que és el rei de *las paguitas*.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos.

Passaríem a fer la votació, si ningú té res a dir, els dos punts conjuntament, d'acord?

(Pausa.)

Vots a favor?

Un vot a favor, del Grup Parlamentari de VOX.

Vots en contra?

Dotze vots en contra, 5 del PSC, 4 de Junts, 2 d'Esquerra, 1 del Partit Popular.

Comuns?

D'acord.

Vots d'abstenció?

Un vot, gràcies.

Dotze en contra, 1 abstenció. Passaríem ara... I 1 a favor.

(Pausa.)

Compareixences

357-00745/15 i 357-00746/15

Passaríem ara a donar l'entrada i la benvinguda als compareixents. Són dos compareixences conjunes.

(María Elisa García Fuster demana per parlar.)

María Elisa García Fuster

Señora presidente...

La presidenta

Una representació del Sindicat d'Habitatge de Salt davant de la comissió per informar de la situació...

María Elisa García Fuster

Señora presidente... Perdón, excuso mi presencia, es que ahora mismo está también la comisión de la ley de paliativos y durante esta comparecencia estaré fuera y luego volveré si les parece bien a votar la de el centro de menas.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. Doncs com... *(Pausa.)* De Salt, per informar sobre la situació de vulnerabilitat dels alumnes en processos de desnonament i com afrontar-la. Ens acompanya avui una representant, la senyora Montserrat Palou? *(Veus de fons.)* Palau. I la segona compareixença és dels col·lectiu Docents 17190 pel dret d'habitatge digne davant de la Comissió de Drets Socials, per informar sobre la situació de vulnerabilitat dels alumnes, també en processos de desnonament i com afrontar-la. Ens acompanya la senyora Eva Rigau, membre docent. *(Veus de fons.)* D'acord. Estan informades dels minuts, deu minuts cadascuna, després cada grup parlamentari té tres minuts i de nou després amb deu minuts podrien respondre les preguntes. Gràcies. D'acord? Cinc minuts per cada grup parlamentari. *(Veus de fons.)* No es visualitza el temps, quan quedi un minut..., o quan vulgueu. *(Veus de fons.)* D'acord, vaig avisant.

Montse Palau (representant del Sindicat de l'Habitatge de Salt)

Bé, bon dia a tothom. Disculpeu el retard, però ja sabem com van les coses, estava tot molt embussat. Com ha comentat la companya, doncs som la Montse Palau, del Sindicat d'Habitatge de Salt i l'Eva Rigau, de Docents 17190 pel Dret a l'Habitatge Digne. Com ja sabeu, estem aquí per informar sobre la situació de vulnerabilitat de l'alumnat que ha viscut processos de desnonament, el nombre dels quals no deixa d'augmentar.

Com a membre del Sindicat, posaré una mica de context. Fa gairebé un any, concretament el 9 d'abril de 2025, un grup de persones de Salt, membres del Sindicat d'Habitatge i Docents 17190, vam tenir ocasió de comparèixer aquí al

Parlament per exposar la gravíssima situació de l'habitatge al nostre municipi i les conseqüències que comportava per moltes persones, famílies vulnerables i els seus infants i joves. Avui, 4 de febrer de 2026, tornem a ser aquí. I podem dir que lluny d'haver millorat, la situació empitjora cada dia que passa.

Per exemple, durant el 2025 nosaltres tenim comptabilitzades cinquanta-nou persones que havien contactat amb el Sindicat han estat desnonades, de les quals trenta-cinc menors. De desnonaments n'hi ha molts altres, però de persones que no coneixem directament, de tota manera ens consta. No té gaire sentit ara tornar a explicar el panorama, que ja coneixeu abastament. Per si us cal fer memòria hem portat algunes còpies del document del pla de xoc. No sé si algú les pot repartir. El pla de xoc que vam presentar fa uns mesos, per si voleu tenir les dades. En aquest document veureu que hi ha unes dades i també hi ha unes demandes urgents que vam expressar llavors i que ara reiterem.

Avui no us parlarem de dades quantitatives i passarem directament a aspectes qualitatius. A com perjudica la manca d'un habitatge digne a les persones directament afectades i a tota la comunitat en general. I parlem de violència. De la violència que reben directament molts dels nostres veïns i veïnes. Quan una família es veu obligada a ocupar un pis perquè no té alternatives, sap que tard o d'hora la faran fora. A partir d'aquell moment el seu dia a dia lluny de ser plàcid pel fet de tenir un sostre estarà ple de pors i d'angoixa per quan arribarà l'avís amb la data del desnonament i on es podran allotjar quan aquest desallotjament s'executi. Es passen mesos intentant trobar una solució negociant amb la propietat per poder comprar l'immoble o llogar-lo a un preu assequible, buscant altres opcions de lloguer a un preu raonable, que no existeixen.

Arriba el dia del desnonament, més violència. Violència policial, tallar un carrer amb mitja dotzena de furgons antiavalots com si s'hagués d'anar a detenir un criminal perillós a l'hora que els infants surten de casa per anar a l'escola és molta violència. I violència institucional amb l'abandó de les administracions. A partir d'aquí amb sort pot haver-hi una breu estada en algun alberg –últimament, ja ni això–, després de la qual es tornaran a trobar al carrer i sense solució.

Els serveis socials no donen l'abast i l'anomenada Mesa d'Emergència a la qual no tothom té accés genera mesos i fins i tot anys d'espera. Comença aleshores una nova etapa, la de malviure en infrahabitatges. Posem alguns exemples. Hi ha persones i famílies senceres vivint en una habitació o dormint al menjador de casa d'uns parents o al terra del local de la seva església evangèlica o en un cobert a les hortes de Salt, o repartits entre cases de diversos coneguts. Violència abans, durant i després dels desallotjaments. Violència rebuda que es converteix en impotència, en ràbia, en trastorns mentals i en malalties.

Des del Sindicat i la plataforma de docents no podem ni volem mirar cap a una altra banda. Hem fet arribar el nostre desacord amb la situació a l'Ajuntament de Salt, a la Sindicatura de Greuges, als mitjans i també aquí al Parlament perquè urgeix una actuació política valenta i decidida. Per això un cop més som aquí per exigir. No podem esperar. La situació que s'està vivint és insuportable. Cada dia que passa estem perdent persones. No ens ho podem permetre. Reclamem que es duguin a terme mesures immediates. No fer-ho, ho sabem totes, està passant factura a tota la comunitat, augmenta la fractura social i potencia el discurs de l'extrema dreta.

I no oblidem i per això també som aquí, que tolerant aquest estat de coses estem vulnerant dos drets fonamentals. No només el dret a un habitatge digne, sinó també el dret a l'educació, com ara us explicarà la meva companya de docents.

Eva Rigau (representant de Docents 17190)

Molt bon dia a tothom. Bé, jo el que ha fet la Montse és posar una mica potser el paraigua de la situació que estem vivint i després, quan som a les escoles ens trobem amb el que ens trobem. Com a exdirectora d'un institut de molt alta complexitat com són tots els de Salt et trobes cada dia, si és que t'ho expliquen, perquè aquest és l'altra, que et treguin de casa fa vergonya, que visquis en un habitatge que no és un habitatge com la immensa, bé, molta part de la societat creiem que hauria de ser un habitatge, fa vergonya. I, a sobre, et passes aquesta vergonya o aquesta angoixa te la passes sol.

Llavors parlem de nois i noies, nens i nenes, que no sabem que tenen, que no estan pel que han d'estar, però quan tens la sort de poder tenir un tutor o una tutora, algú..., una educadora social, que tampoc les tenim aram perquè és com un cúmul de

despropòsits tots plegats. Nosaltres teníem dos, tots els instituts de Salt teníem dos, una educadora social i una integradora social. Ara només tenim una integradora social, perquè les educadores socials anaven lligades a un programa i s'han tret. Llavors, clar mil dos-cents alumnes una sola persona, quan aquests mil dos-cents alumnes n'hi ha potser un cinquanta per cent o si comptem l'ESO ens anem a un vuitanta per cent de vulnerabilitat, aquesta persona sola no arriba a tothom.

Llavors poder-te explicar amb algú, explicar-li el que et passa, això et genera un tal estat de frustració que no permet que les teves condicions d'educabilitat i de formació siguin igual que els altres, de base no sortim amb els mateixos drets. Llavors, la covid va destapar moltes coses de problemes de salut mental, però no ha deixat de ser un problema que ja hi era i era subjacent. Vam estar uns anys que potser tots ho sabeu, la moratòria que va haver-hi amb els desnonaments això ho va apaivagar una mica i ara hi tornem a ser.

El desnonament no deixa de ser la punta d'un iceberg que ens diu que estem en una societat que permeti que els seus ciutadans i ciutadanes i, de rebot, els més vulnerables puguin ser trets de casa seva quan la immensa majoria dels pisos són pisos de grans tenidors ens està dient bastanta cosa. Llavors nosaltres fem el que podem amb les mans que tenim i com es pot, cada escola ho gestiona com pot perquè al final és supervivència pel professorat, que són que són excel·lents en matemàtiques, català, anglès i filosofia però no són ni psicòlegs ni pedagogs, la meitat més un, i menys educadors socials.

I tenim davant nostre famílies que desatenen la mainada, i la desatenen perquè no hi ha les necessitats bàsiques cobertes, mainada que no presenta hàbits d'estudi, que no presenta motivació per l'estudi, però perquè no té les condicions per a estudiar. Directora, haig de parlar amb tu, l'ordinador que m'han donat els de la Generalitat se m'ha cremat. Què vols dir que se t'ha cremat? Em vaig adormir estudiant amb un espelma i se m'ha cremat l'ordinador. Dic, el que menys em preocupa és que se't cremi l'ordinador, fill meu, el que em preocupa és que se't cremi el pis. Per tant, oblida't de l'ordinador i ja ens espavilarem amb l'ordinador i com aquest és un cas que t'ho ha vingut a explicar, la resta no t'ho expliquen, els hi fa

vergonya, hi ha un mínim de dignitat humana que no va explicant les misèries pel món.

Llavors, arriba el desnonament. Tenim mainada que ens ho explica, mainada que no ens ho explica i els acompanyem, els acompanyem al carrer per intentar evitar el desnonament perquè, com ha dit la Montse, és de vergonya aliena set furgons dels ARROs o de la..., no sé de quina tipologia de mosso siguin per desallotjar una família. Llavors, com els hi expliques que han de confiar en les administracions que teòricament tenen cura de nosaltres i volen el millor per nosaltres. Com els hi expliques, com pretenem que aquests adolescents –que l'adolescència és complicada de per se–, siguin adolescents que s'impliquin. Els hi fa por. Van per Salt –alguns ens ho expliquen–, diu, és que, profe, m'aturen a mi, a en Jordi que ve amb mi, o a la Maria que ve en mi, no li diuen res, és a mi que m'ho venen a dir.

Llavors, aquestes situacions també els hi generen un estrès, una ràbia continguda perquè continuen sent, per molt que hagin nascut a Salt molts d'ells, continuen sent ciutadans de de segona. I no sé, podria, és que podríem estar aquí parlant de moltes situacions que hem viscut i que sí que demanàriem o..., avui en parlàvem amb la Montse venint, no és una situació fàcil, és com la de Rodalies, no és fàcil, eh? No és fàcil, ja ho sabem. Són molts quartos, són molts calés per intentar-hi posar remei.

Però hi ha una pregunta que ens ha fet moltes vegades la gent de Salt, per què hem rescatat pisos tres vegades i la família l'ha tornat a acabar comprant perquè una exalumna meva diu, no Eva, jo ara he comprat el pis del meu pare, diu, a mi m'han donat el cent per cent, i dic, però el teu pare ja va començar a pagar aquest pis no? i és d'un gran tenidor i els hem recuperat no sé quantes vegades i ara l'estàs pagant tu altre cop? Aquí hi ha alguna cosa que falla. Aquí, si permetem això, hi ha una cosa que falla.

La presidenta

Moltíssimes gràcies a les dues per les explicacions. Passaríem al torn de paraula dels grups parlamentaris. (*Remor de veus. Pausa.*) que han proposat, la diputada Lozano, perquè ha estat Comuns i la CUP, però la CUP no ha assistirà avui.

Núria Lozano Montoya

Sí, sí, moltes gràcies, intentaré no excedir perquè efectivament la problemàtica és molt i molt greu. L'elevat cost de l'habitatge provoca pobresa. Pot ser una obvietat, però crec que ens ho hem de dir en veu alta. Si es tingués en compte l'esforç habitacional de les famílies amb nens i nenes a càrrec, segons Unicef la taxa de pobresa infantil es veuria incrementada en deu punts a Catalunya i és evident el nexa amb rendiment escolar baix, amb dificultats també de salut mental i de benestar emocional, perquè aquestes circumstàncies impacten molt directament en aquestes condicions dels infants i dels joves. Les dades són contundents, un 11,5 per cent de la infància viu en una llar amb sobrecàrrega de despeses i el 6,2 per cent de nens i nenes pateixen manca material severa a l'habitatge.

Tenir una casa inadequada, amb humitats, massa fosca, amb pobresa energètica, que també és una altra situació molt greu a la que hem de referir-nos, o allotjar-se en locals comercials o habitatges compartits o dormir en llocs no aptes per residir té impactes en la salut, en l'educació dels nens i nenes que pateixen malalties cròniques, depressió, malestar emocional, deteriorament a la seva socialització o baix rendiment acadèmic, problemàtiques que una prestació complementària d'habitatge com la que Comuns proposem en el marc de la reforma de la de la renda garantida podria pal·liar.

El preu del lloguer absorbeix entorn del quaranta per cent dels ingressos mensuals d'un vint-i-cinc per cent de la població catalana que viu de lloguer i es referien vostès als desnonaments, que estan xifrats en més de vint diaris a Catalunya, però també hi ha situacions no judicialitzades com mudances de tipus forçós i expulsions no judicialitzades, quelcom molt evident en alguns barris, on es veu amb certa freqüència famílies amb tots els seus estris a sobre per canviar la seva ubicació. Doncs bé, el setanta per cent d'aquests més de disset mil desnonaments anuals impliquen infants posant en risc el seu dret a l'educació.

I els centres educatius són un factor clau per detectar i acompanyar les situacions de risc de les famílies afectades, principalment a través de la figura del tutor, sense dubte, però també amb la col·laboració de l'equip docent i els professionals socioeducatius a què vostès feien referència i que també s'han reduït en molts centres educatius, amb un impacte especialment greu en el cas d'aquells que entren

en aquesta categoria de centres d'alta complexitat, que són precisament on la incidència dels problemes d'habitatge acostuma a ser encara més elevada, i que són imprescindibles per garantir aquest dret a l'educació, però sempre sobre la base d'un dret com el de l'habitatge que és absolutament imprescindible perquè la resta de drets puguin exercir-se d'una manera real i efectiva i no simplement de forma nominal.

Estem molt d'acord en la necessitat d'un abordatge comunitari i organitzat del problema respecte a la garantia d'aquest dret, que no oblidem que té un reconeixement tan constitucional com el propi Estatut d'Autonomia, des del compromís en la defensa dels drets dels infants i adolescents i en la lluita per una educació pública de qualitat, que garanteixi aquesta igualtat d'oportunitats. Sense habitatge no hi ha educació i, per tant, cal garantir un protocol d'actuació, també des de la vessant educativa. El problema de l'habitatge té un impacte transversal i no exclusivament des de la perspectiva de territori davant d'aquests desnonaments.

Compartim que totes les facetes que configuren aquesta protecció integral haurien de contribuir a posar la persona al centre i dedicar tota l'atenció. És una qüestió, és cert el que vostès diuen, és un problema complex, però és una qüestió de prioritat política. En algun moment s'haurà de començar i, en canvi, estem disposats a destinar diners a altres qüestions com infraestructures viàries que van en detriment de la mobilitat i que suposen de vegades centenars de milions d'euros que es podrien estar destinant a millorar les condicions de vida de la població.

Parlaven vostès que calia plantejar-se l'adopció d'algunes mesures des d'aquest abordatge comunitari, si podien aprofundir una mica més amb aquest amb aquestes mesures i si podrien explicar-los també amb un cert deteniment el protocol que vostès proposen posar en marxa per atenció a aquestes situacions als centres educatius, de manera que això pugui tenir un trasllat a les polítiques educatives, però no només des de la perspectiva educativa, sinó també de drets socials, d'habitatge i també de salut, perquè han dit que té impacte també des d'una perspectiva de salut i, per tant, amb aquest abordatge més transversal.

Moltes gràcies i simplement per finalitzar jo, desafortunadament per un problema familiar m'hauré d'absentar momentàniament i potser no acabaré d'escoltar la seva compareixença. Els hi demano disculpes.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Lozano. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts, diputada Domingo.

Agustí Colomines i Companys

No, no, ho faig jo.

La presidenta

Sí? Diputat Colomines...

Agustí Colomines i Companys

Bon dia a tothom. És veritat que estem d'acord amb el diagnòstic que, quan parlem d'alumnes en processos de desnonament no estem parlant d'estadístiques, sinó que estem parlant de persones i ho hem d'abordar des de la perspectiva de les persones. Parlem d'infants que arriben a l'escola sense haver dormit, sense haver esmorzat, sense tranquil·litat mínima per tenir una vida normal. Per tant, estem parlant de persones que viuen amb una precarietat cronificada que és el que realment no es pot permetre. A més a més els desnonaments és obvi que no són neutres educativament, tenen un impacte sobre l'escola i és evident que ho hem d'abordar.

Però no ho hem d'abordar –considero jo–, des d'una perspectiva, no és un debat ideològic, no és un debat de blocs polítics, és un debat més aviat que té a veure amb quines mesures s'haurien d'aplicar perquè això no passés. Per exemple, només els hi poso un exemple perquè ho acaba de dir vostè, una habitació, viure en una habitació precària doncs és mal viure. En aquest Parlament hem aprovat una llei que diu que una habitació és un habitatge, i ho ha aprovat la coalició governamental. Inclús la diputada que ha parlat, m'ha precedit en la intervenció.

Per tant, vull dir que aquest no és un debat de tipus ideològic, sinó que és un debat sobre quines mesures hem de tenir perquè la gent tingui un habitatge digne i que

això no repercuteixi en la vida escolar. Perquè, a més a més, hem normalitzat una cosa que no és normal, que és que l'escola es converteixi en l'última trinxera de totes les emergències socials. Ha d'atendre el que li és propi, que és la transmissió del coneixement, etcètera, però, a més a més, ha d'atendre els elements més bàsics, com ha explicat la professora, que és atendre psicològicament pràcticament a un alumne perquè té por, perquè se sent insegur, perquè se li ha cremat l'ordinador, mil coses que, en definitiva, no són normals per dir-ho així en una societat de l'estat del benestar i avançada.

Per tant, jo crec que cal tenir una coordinació real, no tan sols formal, entre serveis socials, educació, habitatge i món local. És a dir, és una combinatòria de moltes coses, perquè els ajuntaments, que sovint estan mal finançats, han d'abordar certes coses que probablement no li tocarien, que li tocarien al Govern nacional, català i algunes fins i tot que són del Govern estatal i que les necessitaríem. De totes maneres sí que podem fer com a mínim algunes coses, com la detecció precoç de situacions de risc residencial i com aquestes impacten, en aquest cas sí que d'una forma gairebé estadística.

És a dir, quan vostè diu cinquanta-nou desnonaments i trenta-cinc infants, i què hem fet amb aquests trenta-cinc infants? Exactament què hem fet amb aquests trenta-cinc infants? Perquè aquests pateixen d'una manera més greu que qualsevol altre la precarietat habitacional. Hem de tenir protocols clars que protegeixin els infants i l'estigmatització d'aquests infants i l'estigmatització de la pobresa, que aquest és el caldo de cultiu de tota l'extrema dreta del món mundial. És a dir, tu veus allà una persona amb unes característiques racials, ètniques, lingüístiques o el que sigui i pam, aquell és l'individu a abatre o l'individu a deixar tirat. L'individu amb el qual tant li fa que és el que li pugui passar. I després buscar els recursos específics per garantir l'estabilitat educativa i el suport emocional dels infants afectats.

Per tant, no podem normalitzar la precarietat. És a dir, estem fent amb això el mateix que hem fet amb Rodalies. Durant anys hem deixat que es degradin les infraestructures d'aquest país i ens ha importat poc que passés això. Ens hem rebel·lat contra això, ens hem de rebel·lar també contra aquesta situació, però ens hem de rebel·lar contra aquesta situació no amb fórmules màgiques o amb formes

inútils, *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*
Sinó amb qüestions que vagin a fonamentar els drets, la igualtat d'oportunitats i la cohesió.

Per tant –i només amb això acabo, presidenta–, cal abordar el problema de fons, creiem nosaltres, des de tres punts, i amb això acabaré definitivament, que és incrementar de manera decidida el parc d'habitatge públic i social, mobilitzar l'habitatge buit de grans tenidors i garantir que cap procés de desnonament amb menors es produeixi sense una alternativa residencial digna i estable.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Colomines. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat i vicepresident senyor Viñas.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Gràcies també al Sindicat de l'Habitatge i 217190 per la compareixença i per posar sobre la taula una problemàtica que compartim i que coneixem perfectament. L'accés a l'habitatge és avui una de les principals emergències socials del nostre país i també en municipis com Salt. De fet, els que vivim a Salt i vivim en comunitats de veïns i no en cases aïllades on hi ha famílies que pateixen una situació de possible desnonament sabem més que ningú el patiment que això suposa per aquestes famílies. Des d'Esquerra Republicana partim d'una idea molt clara. El dret a l'habitatge no es defensa amb proclames ni amb titulars, es defensa amb polítiques públiques, amb recursos i amb decisions valentes.

I per això avui creiem necessari posar en context, explicar el paper dels ajuntaments i concretament de l'Ajuntament de Salt en totes aquestes polítiques. Molts ajuntaments, i com deia, l'Ajuntament de Salt especialment, ha assumit o assumeixen durant anys responsabilitats que no li pertocuen estrictament per competència. Ho han fet perquè, quan hi ha famílies que no poden pagar el lloguer, persones que viuen amb la por constant de perdre casa seva o situacions de vulnerabilitat cronificada, l'Administració més propera no pot mirar cap a una altra

banda. Els ajuntaments, per tant, en tomen moltes vegades més responsabilitats del que segurament els pertocaria.

I si ens centrem en la compareixença d'avui i parlem de Salt, avui Salt disposa de prop de dos-cents habitatges dins la borsa pública municipal. No parlem només de números, parlem d'una eina estructural amb un reglament d'accés clar, públic i amb criteris socials definits, pensant precisament per garantir equitat i transparència en un context de màxima pressió del mercat immobiliari. Aquest reglament, convé recordar-ho, ha estat avalat per una majoria àmplia a nivell municipal i pel síndic de greuges, que va reconèixer explícitament la bona praxis d'aquest ajuntament. Aquesta borsa dona resposta a famílies, a persones grans, joves, estudiants, pisos d'inclusió i allotjament temporal. És una política pensada per diversificar, per equilibrar i per garantir que els recursos públics arriben allà on són més necessaris.

Parlem també de desnonaments, perquè aquí és on sovint es mesura si les polítiques públiques són útils o no. Només durant el 2004 s'han aturat cent seixanta desnonaments gràcies a la feina conjunta de serveis socials i l'oficina local d'habitatge. I si amplièm aquesta mirada del 2022 al 2025, parlem de cinc-cents vuitanta desnonaments aturats. D'àrea de cada xifra hi ha una família que no ha acabat al carrer. Segurament es podia fer més, segur, però crec que en aquest sentit carregar la responsabilitat a un ajuntament és molt complicat.

Aquestes polítiques van acompanyar-les també de recursos. El pressupost municipal, concretament d'habitatge el 2025, va ser d'1,3 milions d'euros, un cinc per cent més que l'any anterior, i el 2024 es van incorporar quinze pisos per lloguer social, després d'inversions directes de rehabilitació, i cada mes s'hi afegixen nous habitatges. No és casualitat que Salt sigui un dels municipis amb més habitatge públic de Catalunya, amb un 8,9 per cent, ni tampoc que sigui un dels que més reinverteix en habitatge del que recapta. Aquest model ha estat reconegut fora del municipi, tant l'àmbit municipal com en espais de debat sobre el dret a l'habitatge.

Ara bé, dir tot això no vol dir negar la realitat, a Salt hi ha tensió habitacional, hi ha precarietat, hi ha una emergència que no està resolta. Seria irresponsable dir el contrari, però també seria injust ignorar la feina feta, l'esforç sostingut i la voluntat política clara, en aquest cas, de l'Ajuntament. I, per tant, potser caldria enfocar la

mirada a aquells a qui més que ningú els correspon poder resoldre la situació de l'habitatge. Des d'Esquerra Republicana defensem que la crítica és legítima i que l'exigència social és necessària, però també creiem que el debat ha de partir del rigor, de les dades i del reconeixement quan una administració local ha decidit posar l'habitatge al centre de les seves polítiques.

Per acabar, voldria formular un parell de preguntes al Sindicat de l'Habitatge. Atès que moltes de les causes estructurals del problema de l'habitatge no depenen dels ajuntaments, quines accions estan impulsant per interpel·lar la Generalitat i l'Estat perquè assumeixin la seva responsabilitat en municipis com Salt? I tenint en compte que el Sindicat de l'Habitatge no està inscrit al Registre Municipal de Salt, com pensen articular una interlocució estable amb l'Ajuntament que garanteixi transparència, representativitat i voluntat de col·laboració per poder generar accions enfocades a pressionar qui pertoca, com és la Sareb, el Departament d'Interior o el Departament d'Habitatge.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Viñas. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Berenguer, cinc minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta, i a les compareixents pel que avui ens han explicat, la informació aportada. Bé, és un fet evident que Catalunya té un gran problema que és l'accés a l'habitatge i el seu cost, també a Espanya. La impossibilitat d'adquirir, també preus de lloguers elevats, ho fa molt difícil per la major part de la població. Un trenta-nou per cent de les famílies estan destinant més d'un quaranta per cent de la renda al lloguer. Des de l'any 2008 els salaris han pujat un 10,89 per cent, els lloguers han augmentat un cinquanta-quatre per cent. Per tant, Catalunya pateix una greu crisi d'habitatge i això ens condueix a població en risc d'exclusió residencial.

A Catalunya es calcula que falten uns cent setanta-cinc mil habitatges i ja s'ha dit, per les intervencions que m'han precedit, la necessitat d'habitatge social. Pel que fa als desnonaments que avui ens ocupa, que impliquen també infants, que posen en

risc també el seu dret a l'educació i també la seva salut des d'una òptica àmplia, doncs cal fer actuacions per evitar aquestes situacions. L'oferiment de lloguers socials a famílies i, també, dins de la taula d'emergència.

Voldria fer una menció a l'àmbit jurídic, a la jurisprudència existent. El Tribunal Suprem, ja el juliol del 23, va declarar que no es podia desnonar una família per garantir la protecció d'aquests infants. Per tant, sí que existeix jurisprudència al respecte. La presència de persones vulnerables sempre i quan ha de ser ponderada i s'ha de verificar prèviament i de manera fefaent. Què vol dir això? Doncs, l'existència d'informes escrits que poden substantiar-se i fer-se valer davant de la justícia. Potser també caldria orientar aquestes famílies a l'assistència jurídica gratuïta a la qual hi tenen dret i l'informe de serveis socials a petició de la persona interessada permet acreditar que és risc d'exclusió residencial. També tenim la Llei 24/2015, de mesures urgents i, també, de pobresa energètica.

Per tant, heu referit el que significa al municipi de Salt, en concret, que hi ha hagut pèrdua de professionals en centres educatius d'alta complexitat, educadors, integradors. Ahir, precisament, a la Comissió d'Infància m'hi vaig referir perquè, si estem apostant per un model preventiu, el model SIS, i no apostem per professionals a peu de carrer o als serveis socials bàsics, doncs, tampoc avancem massa. Llavors, us voldria preguntar, a nivell municipal, creieu que farien falta, de manera urgent, de contractació immediata, en el cas concret, doncs, professionals que puguin emetre aquests informes amb caràcter previ de vulnerabilitat per poder evitar moltes d'aquestes situacions? Estem parlant d'aquests desnonaments.

El mateix ocorre amb altres qüestions. Els serveis socials han de poder fer aquests tràmits en matèria de pobresa energètica i altres prestacions econòmiques que puguin pal·liar. Quines necessitats té, ara mateix, el municipi de Salt, a nivell de serveis socials bàsics? I si no hi ha presència i abordatge d'aquests casos a les taules d'emergència social. Aquest document que ens heu repartit, parlu que hi ha moltes llistes d'espera i que poden tindre molts mesos per accedir. Com podríem poder solucionar aquesta qüestió i, així, evitar algunes de les situacions que ens hau descrit?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. No hi ha la CUP, ni tampoc VOX. Passaríem a Aliança, tampoc el Grup Mixt. (*Forta remor de veus.*) En deixem constància, el Grup Mixt tampoc hi és. Perfecte. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar. Diputada Ríos, cinc minuts, quan vulgui.

Mónica Ríos García

Bé, moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, evidentment, donar les gràcies a la senyora Palau en representació del Sindicat de l'Habitatge de Salt. També a la senyora Rigau, en representació al col·lectiu de Docents 17190 per la seva exposició. Vostès a l'inici de la intervenció parlaven de la situació de l'habitatge, en aquest cas de Salt, però malauradament és un problema estès a tot el territori i més enllà.

El tema de l'habitatge és, a més, un dels principals factors d'empobriment de les famílies i vostès han explicat molt bé també les afectacions d'aquesta problemàtica a nivell emocional de tota la població afectada, però amb especial mirada quan hi ha menors, per les afectacions també en el seu desenvolupament com a menors que estan en unes condicions que no només, vull dir, en paral·lel amb l'habitatge hi ha moltes altres condicions que ja han explicat a nivell de subministres, fins i tot d'alimentació vull dir, és un problema greu.

Però és cert que hem d'anar a l'arrel del problema que és l'habitatge i com ha dit vostè, senyora Rigau, no és un tema fàcil, que no vol dir que no s'hagi d'abordar però segurament passa per actuacions de caire molt transversal, per solucions de caire molt transversal. I és una de les prioritats que s'ha marcat el Govern, tant és així que treballa i segur que ho han escoltat, amb aquest pla de cinquanta mil habitatges fins al 2030, on el Govern ja ha convocat el primer concurs de solars per la construcció de mil nou-cents quaranta habitatges de lloguer públic arreu de Catalunya.

És veritat que també s'ha treballat en les limitacions dels preus de lloguer en aquelles zones tensionades i també amb la regulació de lloguer de temporada i habitacions. I voldria fer un aclariment, a nosaltres tampoc ens agrada que les habitacions siguin un habitatge, però és cert que actualment és una realitat, malauradament per la

manca d'habitatge i s'estaven per part dels llogaters abusant en aquest sentit, on les habitacions moltes vegades el preu de lloguer d'una habitació ja era equiparable al preu de lloguer d'una vivenda, per això s'ha actuat en aquest sentit, no perquè ens agradi que hi hagi habitacions amb famílies, evidentment. També el Govern ha comprat mil seixanta-quatre nous habitatges, també de lloguer assequible, per també incorporar-los al parc públic.

I, paral·lelament, jo també voldria posar en valor la importància, perquè a més és un debat que està a l'ordre del dia, la importància d'aprovar aquest escut social que ve del Govern d'Espanya, aquest moratòria antidesnonaments, per protegir les famílies que es troben en situació de vulnerabilitat, en aquest cas que afecten grans tenidors, i en aquest cas s'estima que es protegeix a tota Espanya seixanta mil famílies, vull dir, que crec que és important que tiri endavant. I, en paral·lel, també voldria posar en valor una altra acció que crec que també va relacionada amb el que parlem, per la regularització de cinc-centes mil persones en situació d'irregularitat administrativa, perquè segur que són les que estan més desproveïdes, perquè quan es troben en un desnonament, en no tenir la residència encara és més difícil trobar aquesta alternativa habitacional. Per tant, crec que també és una bona notícia perquè són persones que ja viuen amb nosaltres i el que cal és que puguin tenir tots els drets per poder treballar, per poder cotitzar i per poder tenir un projecte de vida.

També parlava de les necessitats bàsiques no cobertes, ja ho ha comentat la companya de Comuns, que estem treballant amb la reforma garantida de ciutadania per fer-la més accessible, perquè sigui compatible amb rendes de treball, fins i tot amb el tema que ens ocupa, amb les ajudes de lloguer. Crec que també és una bona notícia quan puguem aprovar aquestes modificacions, perquè segurament arribarà a més famílies en situació de vulnerabilitat, com vostè comentava, per poder tenir aquestes necessitats bàsiques cobertes. A més, també es planteja un complement d'infància, parlem molt també de la pobresa infantil, una mica també va relacionat. Amb aquest complement d'infància també volem reduir aquestes desigualtats a Catalunya.

Per això deia, hi ha moltes actuacions a nivell transversal, sí que és veritat que segurament calen fer més no vull ser autocomplaent ni molt menys, però intentem

caminar cap a aquest objectiu. Evidentment, recollim les seves propostes i com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que donem suport al Govern les traslladarem als departaments competents i moltíssimes gràcies per la seva tasca i per la seva compareixença avui.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos. Ara de nou tindrien set i set minuts cadascuna, total catorze minuts per poder donar resposta als grups parlamentaris.

Montse Palau (representant del Sindicat de l'Habitatge de Salt)

A veure, per començar voldria dir que en cap cas la nostra voluntat és atacar l'Ajuntament per atacar l'Ajuntament de Salt, però sí que és veritat que en molts casos no hem estat d'acord amb les polítiques que s'han portat a terme. No dubtem de la feina feta, però creiem que és absolutament insuficient. Quan parlem de pisos públics no n'hi ha prou amb els que hi ha, recordem que hi ha molts pisos tancats que són de grans tenidors i que també l'Ajuntament té destinats alguns pisos a habitatges d'estudiants, alguns pisos públics dedicats a habitatges d'estudiants, que és una cosa que també fa falta però que potser s'ha de prioritzar d'una altra manera.

Després, altres coses. Els serveis socials estan absolutament col·lapsats, per tant, fa falta invertir més recursos en serveis socials perquè hi hagi més opcions per l'agent que es troba afectada. Recordar també que al nostre municipi hi ha ciutadania que no té aigua. Hi ha molta gent amb garrafes que va a la font perquè no té aigua i que, a més a més, com deia abans la companya, és una situació tan desagradable i tan precària que la gent ho intenta amagar. Per tant, tenim alumnat en els centres educatius que no té aigua a casa seva, o sigui, coses tan bàsiques com això.

Què més? Pel que fa a coses que fem des del Sindicat per activar també habitatges de la Generalitat. Comentar que, per exemple, a prop de casa meva concretament hi ha un carrer on la Generalitat fa més de quatre anys –perquè va venir recordo el senyor Aragonès a inaugurar-ho–, diguem-ne, va comprar un bloc de pisos amb vint-i-quatre habitatges, fa quatre anys. Continuen tapiats. Hem fet mil gestions fins que vam poder parlar amb una persona de l'Incasòl i clar, que tenen els recursos que tenen, que estan embolicats fent reformes a molts llocs i que a aquest encara no li ha tocat. Quatre anys, vint-i-quatre habitatges.

Per tant, no només com abans hem comentat, no només ens hem posat en contacte per posar sobre la taula la situació amb l'Ajuntament, sinó que també ens hi hem posat amb la Generalitat, amb els mitjans, amb la Sindicatura de Greuges, o sigui, ens movem tant com podem i en diferents direccions.

Quan la Generalitat diu que farà, que construirà nous pisos, a mi em sembla molt bé, però és una cosa molt a llarg termini. Hi ha una urgència molt bèstia i que potser el que caldria és començar a pensar com es pot d'alguna manera –això ho han de saber vostès perquè nosaltres no som expertes, com es poden expropiar, si cal, pisos de grans tenidors que, a vegades quan hi ha algú, per exemple, que ve al Sindicat a exposar-nos el seu tema i busquem qui és la propietat ens surten aquests grans tenidors que tenen la seu a Miami o a Madrid, també. No saben ni què tenen ni on és Salt, o sigui, que estiguem permetent això és una barbaritat, una autèntica barbaritat perquè això afecta el dia a dia de molta gent ara mateix.

I Salt, evidentment, és una vila que concentra una gran un gran percentatge de pobresa i de famílies vulnerables. De fet, si tenim en compte que a Salt, el cent per cent dels centres públics, tant de primària com de secundària, el cent per cent són de màxima complexitat, ja ens dona una mica la la visió de com de com estem. No sé, dir també abans d'acabar que el focus, com ha comentat algun de vostès, no s'ha de posar tant en com acompanyar l'alumnat, que també, evidentment, també fa falta recursos a les escoles, també fa falta els educadors socials, són imprescindibles, però el focus està en resoldre el problema de base, que és com és que aquests infants i joves viuen en aquestes condicions i com ho estem permetent tots plegats.

I em penso que això seria tot.

Eva Rigau (representant de Docents 17190)

D'acord. Jo hi afegiré un parell de coses. Algú ha comentat a veure quins protocols pensem que podíem fer. Jo començaria una miqueta per les intervencions que hi ha hagut. Des de Comuns ens han comentat a veure quins protocols podríem aplicar. Nosaltres no sabem quins protocols hauríem d'aplicar perquè els nostres protocols xocarien amb els seus protocols, amb els protocols de l'Administració, els protocols

polítics. Llavors si voleu, podem quedar tranquil·líssimament, ens assentem tots en una taula i ens hi posem.

Jo he tingut la sort d'estar durant cinc anys a totes les reunions amb els consellers d'educació últims que hi han hagut i tinc fama –i sinó, poden preguntar–, de potser dir massa les coses pel seu nom sempre des del respecte, jo no he faltat mai el respecte a ningú, però dir les coses pel seu nom. Llavors, o ens ho agafem seriosament, perquè m'ha semblat entendre que des del Grup Parlamentari de Junts, que parlaven de les precarietats, de les mesures que havien fet, bla, bla, bla, i que és un tema tan transversal que no és un tema d'ideologia. Sí que és ideologia. Posar la mirada al mig amb les persones i amb un habitatge públic és ideologia. Són drets humans, però també és ideologia, perquè depèn de com vagi la cosa, depèn de qui governi, enfocarà cap a un costat o enfocarà cap a un altre.

A mi em sap molt de greu dir-ho així de bèstia, però si les enquestes són certes patiran més aquesta gent encara, em sap molt de greu. Per tant, sí, és ideologia; sí, és ganes de posar remei al problema i posar-l'hi és molt fàcil (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Ssst...

Eva Rigau (representant de Docents 17190)

El problema es resol molt fàcilment: mans i calés, i aquí hi és tot.

Pel que me pertany a mi a les escoles, és una vergonya, em sap molt de greu que s'hagin retallat les educadores socials. Nosaltres estàvem intentant lluitar per una educadora social més i ara tenim una educadora social menys. No és això. No podem estar a les direccions de centres fent les feines que estem fent burocràtiques i que, a sobre, ens retallin el personal, perquè estem parant el cop com podem, perquè el fàcil és, campí qui pugui, pilota endavant i a veure què passa.

Jo fa molts anys que la volto per Salt, molts anys, fins i tot amb el senyor Viñas havíem compartit ajuntament i jo moltes vegades i m'ho han sentit dir els de Salt, sort que tenim un estol d'angelets que ens vigila, perquè el dia que se'n cansin ens tornarem a remuntar al que ens va passar el 2010 i el 2011 i allà tornarem a tenir problemes, perquè la gent ara està molt més cremada. Llavors jo el protocol no el

sé, no soc política, calés i persones, no sé d'on han de sortir aquests calés i aquestes persones. Polítics, que és el que han reclamat molts de vostès, polítics valentes, no proclames, no, no, no, és que els de Salt no en volem de proclames, volem polítics valentes i polítics de carrer.

Per intentar viure a Salt volem viure en pau i bé, igual que ho fa la resta de la població catalana. No demanem ni més ni menys. Habitatges dignes, aigua, llum i gas. I mainada que pugui fer àpats calents com a mínim un cop al dia, ja no en demano quatre, esmorzar, berenar, dinar i sopar ja no ho demano, perquè sé que no poden molts d'ells, i si fan un àpat calent als menjadors escolars, que els menjadors escolars tampoc no siguin un «cristo», perquè els de secundària tornem a tenir problemes per gestionar menjadors, i a més a més, no tenim calés per arribar a tothom. I tenim entitats que ens ajuden, però aquestes entitats van néixer amb la intenció de tapar un problema que hi havia, no per quedar-se catorze anys amb un problema.

Quan un problema dura catorze anys, o deu o onze, és estructural. Llavors se li ha de buscar un altre tipus de remei, no s'arregla amb un pedaç. I ara és on estem, ara hem de sortir d'aquí a pedaços, però si us plau, posem-hi pedaços però amb una mirada a llarg termini. No ens podem quedar pensant què passarà d'aquí un any o d'aquí dos. La mirada ha de ser a llarg termini. Necessitem sis, vuit anys a vista, mínim. Sinó, ens tornarà a enganxar alguna altra crisi humanitària, de drets, econòmica, no sé quina crisi serà, sanitària, no ho sabem el que ens pot tornar a venir a sobre, però que com a mínim tinguem un pla traçat i blindat per Salt i per altres poblacions que estan igual que Salt, perquè no és un problema que només sigui de casa nostra.

Nosaltres defensarem i proclamarem pel nostre poble. Llavors m'imagino que els altres pobles fareu el mateix, per tant, anem a fer de manera que realment puguem, la gent de peu puguem viure bé. Els mestres fem el que podem amb les armes que tenim, amb el que tenim a les escoles, que és poc, és poc, jo no sé si hi ha algú d'aquí que de professió hagi sigut professor, mestre o que tingui algun parent a casa que hi treballi i sentireu sempre el mateix, estem gestionant engrunes perquè anem de bòlit perquè no hi ha els professionals que es requereixen.

I aquesta mainada cada vegada necessita més protecció a nivell emocional en situacions com les nostres, en un altre poble potser no serà això, però nosaltres ho necessitem. I podríem continuar, eh? De què podríem fer? Evidentment, uns serveis socials com els nostres molt tensionats i una bossa de lloguer que és insuficient. Bé, doncs no sé quina ha de ser la solució. A mi m'agradaria que els serveis socials de Salt tinguessin deu, quinze professionals més per donar resposta, evidentment que m'agradaria. I que m'agradaria que, en comptes de dos-cents pisos, l'Ajuntament comptés amb quatre-cents pisos, o que es paressin els desnonaments.

O que, quan hi hagi un desnonament, a mi m'agradaria que el protocol de Mossos no fos enviar-hi, perquè com que Salt té l'etiqueta de problemàtic perquè amb el senyor Adrubau també hi hem parlat, com que Salt té l'etiqueta de problemàtic, de *saque* surten tres ARROs. No fotem, és mainada, eh? I la resta que hi posem el cos som mestres. La resta som mestres i veïns i veïnes. No n'he vist mai cap amb cap Kalashnikov ni amb cap granada a les mans, mai. Hi hem anat amb un xiulet i amb una pancarta, com a molt amb un paper. Clar, si un paper i un xiulet fan por, algú ens hauria d'explicar per què fan por un paper i un xiulet.

Bé, i tampoc vull allargar-me perquè la situació penso que ha quedat bastant ben exposada i la feina, en tot cas, se l'emporten vostès a les seves carteres.

La presidenta

Moltíssimes gràcies a la senyora Palau i a la senyora Rigau per les explicacions tan clares que ens han fet avui. I bé, Salt té sort de tenir-les.

Doncs acomiadem, un minut de recés i ja estan esperant els següents compareixents.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Crec que estem tots.

Compareixença d'una representació de la Coordinadora Síndrome de Down de Catalunya per a informar sobre les dificultats d'accés a l'habitatge

357-00990/15

Aniríem començant, gràcies, benvingudes. Començaríem la segona compareixença i ens acompanyen en aquest segon torn de compareixences la presidenta de la Coordinadora de Síndrome de Down de Catalunya, la senyora Íngrid de la Rosa i una membre també d'aquesta junta de la Coordinadora Síndrome de Down, la senyora Dolors Pallàs, ens venen a explicar i informar sobre les dificultats de l'accés a l'habitatge. És una compareixença única, tenen quinze minuts ara per poder exposar i informar-nos, després cada grup parlamentari disposa de tres minuts i finalment tindran deu minuts de nou per poder respondre als grups parlamentaris.

Benvingudes. No tenim visible el temps, però jo els hi vaig comentant quan es vagin acabant els quinze minuts. *(Veus de fons.)* El micro amb el botó..., *(Veus de fons.)* D'acord.

Íngrid de la Rosa (directora de la Coordinadora Síndrome de Down)

Moltes gràcies. Només una petita esmena, és que jo sóc la directora, el nostre president és el Xavier Sanmiguel, que és president de Down Tarragona també. Abans de tot us volem donar les gràcies per donar-nos aquesta oportunitat de comparèixer en el dia en el dia d'avui per parlar d'un tema de tanta actualitat com és el dret a l'habitatge.

Passo a explicar breument que és la Coordinadora Síndrome de Down de Catalunya o Down Catalunya, que és com ens coneix tothom. Nosaltres som la federació que aglutina les dotze entitats que acompanyen les persones amb síndrome de Down i altres discapacitats intel·lectuals des del seu naixement i amb projectes totalment alineats amb la Convenció Internacional de Drets de les Persones amb Discapacitat, intervenint en tots els àmbits de vida. En l'àmbit educatiu, social, sanitari i d'inserció laboral amb suport, amb projectes de vida independent, cercant sobretot que la persona amb síndrome de Down i amb discapacitat intel·lectual –i aquest és el tret diferencial des dels inicis–, pugui fer desenvolupar tota la seva vida arrelada a l'entorn comunitari més pròxim.

Si han d'anar a l'escola ha de ser a l'escola ordinària, si s'ha de treballar ha de ser a l'empresa ordinària, i lògicament si s'ha de viure ha de ser en comunitat. Cap de les nostres entitats té ni centres d'educació especial, ni serveis residencials perquè

considerem, tot i que és molt més complicat que, com tothom, han de poder viure en comunitat. El nostre objectiu és que tot el que diu la Convenció deixi de ser una utopia i esdevingui una realitat a les llars catalanes, i això és el que porten fent les nostres entitats federades, entre les quals Andi Sabadell, la presidenta de la qual i membre de la nostra Junta, la Dolors, m'acompanya en aquesta intervenció i que en una segona part és qui us explicarà en casos concrets les dificultats amb les quals ens hi trobem.

I doncs això, avui hem vingut a parlar-vos del dret a l'habitatge, un dret reconegut a la Constitució Espanyola, que també està recollit a l'article 19 de la Convenció ratificada per Espanya ara ja fa divuit anys i que ho recull de manera inequívoca: «Les persones amb discapacitat tenen dret a viure de forma independent, a triar on i amb qui viure i accedir als suports necessaris per la seva inclusió comunitària». Per tant, no és cap favor, és un dret fonamental. Malauradament, avui dia a Catalunya el dret a l'habitatge per les persones amb discapacitat intel·lectual és una assignatura pendent, que impedeix qualsevol projecte de vida autònoma i digna.

Compartiré algunes dades per reflexionar sobre aquesta dependència forçosa que pateix el nostre col·lectiu i que ve donada per diferents raons. La primera és una dependència familiar estructural, un model que ja ha esdevingut insostenible. El 77,4 per cent de les persones amb discapacitat intel·lectual adultes viuen encara amb les seves famílies, només un 5,4 per cent viu en habitatge propi, tot i que les dades indiquen que les persones amb discapacitat que viuen soles tenen una taxa d'ocupació superior, sous més elevats, contractes fixes, que les que estan institucionalitzades. És un trenta-u per cent vers un catorze per cent quan viuen amb les famílies i un set si viuen a centres. Hi ha una correlació entre les oportunitats laborals i el fet de poder viure de manera independent.

Això, a més a més, genera aquesta síndrome del cuidador etern o la trampa de la pobresa. Les famílies, especialment les mares, el setanta-sis per cent de les quals han hagut de reduir la seva jornada laboral, viuen amb aquesta angoixa constant de no saber què passarà quan elles no hi siguin, amb un col·lectiu que, a més, per sort avui dia té molta més qualitat de vida però que està envellint, que té tots uns reptes en el seu envelliment i que, per primer cop, està superant els seus pares. Per primer

cop moren els pares abans que els fills, amb la qual cosa queden molt més desprotegits.

En segon lloc està la institucionalització persistent. A Catalunya més de quinze mil persones amb discapacitat intel·lectual viuen en residències i quan mirem les notícies i el nombre de primeres pedres que es continuen posant estem convençuts que és el model que consideren que és més adient per nosaltres, malauradament. Moltes vegades, lògicament, institucionalitzades contra la seva voluntat perquè el sistema no ofereix alternatives habitacionals, més les llistes d'espera que segurament ja coneixeu. En el cas per exemple d'habitatge no institucional o pisos amb suport, unes 2.828 persones i amb anys i anys d'espera. Això significa que gairebé quatre mil persones estan en llista d'espera per accedir a un habitatge, mentre que el sistema continua priorititzant el que deia, no?, aquests models institucionalitzadors.

Després tenim el tema de la concentració geogràfica de la demanda. Tot el que és Barcelona, Vallès Occidental i Baix Llobregat concentra una demanda, però més enllà del que és Barcelona i l'àrea metropolitana estan altres províncies i sobretot és molt preocupant la falta de recursos a l'entorn rural, amb la qual cosa hi ha un greuge afegit molt relacionat amb aquesta desigualtat territorial. Igual que passa amb altres col·lectius, la manca d'habitatge és pobresa i el codi postal també determina les oportunitats de poder accedir. No és el mateix tenir una discapacitat intel·lectual i tenir una família benestant que pot assumir unes despeses a formar part d'una família normal i corrent que, si al fill no li arriba amb el seu sou, no té manera de pagar-se un habitatge, tot i que ho vulgui fer.

Després està aquest binomi d'ocupació-habitatge, no?, aquest parany de la pobresa que patim. Perquè l'accés a la llar pròpia és impossible sense autonomia econòmica, és a dir, l'habitatge és la clau de l'ocupació, com ho comentàvem abans. Tenint en compte..., com que no sé quin temps disposem i li vull deixar temps a la Dolors, però que tenim una taxa d'ocupació inferior a la resta de la població, i que dins d'aquest vuitanta, és una cada deu persones només que tenen feina, el vuitanta per cent a més d'aquestes persones tenen uns sous entre sis-cents, vuit-cents euros al mes, amb això –com a molt–, amb això és impossible, això va molt més relacionat tot i

que impacta amb tot aquest sistema de prestacions incompatibilitats, etcètera, que fa impossible que es puguin independitzar.

I per què passa tot això? Doncs perquè el sistema actual castiga a qui vol ser autònom, perquè té una lògica productivista que es tradueix en capacitisme cap a les persones amb discapacitat, molt especialment cap a aquelles que presenten una discapacitat intel·lectual. Al final, el sistema els obliga a triar entre la seguretat d'una prestació mínima o el risc de treballar i quedar-se sense res, que després la Dolors us podrà posar exemples concrets.

Dins aquest col·lectiu les dones hi ha un biaix de gènere. Les dones amb discapacitat ja tenen menys oportunitats d'ocupació dins de la mateixa discapacitat intel·lectual. Menys oportunitats d'ocupació envers la població en general, amb la qual cosa els comporta unes barreres extres pel fet de ser dones. I després tindríem barreres addicionals que, a l'hora d'accedir a un habitatge el filtre bancari, perquè no compleixen amb els requisits de solvència econòmica amb aquests sous, requisits dels arrendadors, que exigeixen uns contractes indefinits, ingressos mínims de dues vegades el lloguer, que tampoc el podem complir, plataformes de lloguer que utilitzen algorismes que discriminen per nivell d'ingressos i, lògicament, ja si s'explica que hi ha una discapacitat intel·lectual, impossible.

I després, sobretot, aquesta oferta limitada d'habitatges adaptats i que no s'està complint amb els trams de reserva, ni que estan establerts a la llei general de persones amb discapacitat. Ni tan sols l'addicional que haurien de tenir alguns municipis, hi ha uns compromisos que després no es veuen. Ara hi ha tot un moviment a través de cooperatives d'habitatge, etcètera, que també ens està resultant inassolible perquè hi ha unes aportacions inicials que no són possibles per part de les persones del nostre col·lectiu. No sé com vaig de temps per no menjar-me la Dolors. (*Veus de fons.*) Queden cinc minuts?

Doncs ja et passo la paraula perquè puguis parlar d'aquest model d'habitatge de les entitats de Down Catalunya, Andi és l'exemple perfecte i la seva presidenta ho explicarà millor que ningú. I res, és el model que creiem que s'hauria i res, és el model que creiem que s'hauria de poder seguir com a proposta.

Gràcies.

Dolors Pallàs Crespo (presidenta d'Andi, de Sabadell)

Bé, bon dia, jo sóc, estic a Down Catalunya, sóc la presidenta de l'associació Andi, de Sabadell. També tinc una filla de quaranta-tres anys amb la síndrome de Down, que fa vint-i-dos anys que treballa en una empresa de Sabadell i que fa divuit anys que es va emancipar de casa amb el programa de suport a l'autonomia a la pròpia llar, que penso que va ser, que és un programa que la Generalitat de Catalunya ha creat i que n'estem molt contents.

Us voldria explicar una mica com quin és el condicionament de la persona amb síndrome de Down perquè pugui accedir a la vida independent. Primer, per accedir al SAPLL, o sigui, el Suport a la Pròpia Llar, s'han de donar tota una sèrie de condicions. Primera, que la persona els que accedeixen al SAPLL el que és cert és que un cop viuen sols socialment és un model molt més econòmic que qualsevol residència o qualsevol pis tutelat i molt més enriquidor per la persona, perquè la seva dinàmica és molt viva, avui he de comprar, avui he de fer no sé què. Per tant, realment és un model que valdria la pena potenciar-lo.

Per accedir a un habitatge què hem de passar, què passa? Primera, que hi ha manca d'habitatges assequibles. Ells guanyen, si treballen guanyen quatre-cents, els que guanyen molt, vuit-cents euros. Hi pot haver el fill a càrrec, que complementa. Si aconsegueixes un habitatge públic, almenys en el cas de nosaltres, a Sabadell, alguna vegada l'hem aconseguit però és en barris extraradis, o sigui, en un bloc que a més de ser-hi ells hi havien ocupes, per exemple en un cas d'uns nois. Al final allà no estan en condicions per viure. Els propietaris, les empreses que te'ls lloguen a preu normal difícilment ho lloguen a la persona amb discapacitat. Llavors, la persona amb discapacitat no pot, si va a nom del pare o va a nom de l'associació, ja no es pot demanar l'ajuda d'habitatge que tindrien en dret.

Per poder entrar en el programa del suport a la pròpia llar. Fa divuit anys, quan va entrar la meua filla, va ser molt fàcil. Ara és molt complicat, perquè s'han de baremar dues coses. Primer, que la persona que vol entrar-hi l'acreditin amb suport a la pròpia llar previ a la demanda, que demostris que té nivell d'autonomia 0 o 1. Després hi ha d'haver una entitat, que normalment els nostres fills i filles, jo parlo com a mare, també, la majoria estan vinculats a una entitat que els ha anat donant suport durant

tota la vida. Llavors aquesta entitat també ha de tenir places. En el cas nostre, el que tinc és que fa tres anys tenim quatre persones que estan vivint soles i estem demanant places de suport a la pròpia llar.

Fa dos anys van sortir places, tres per tot el Vallès Occidental, estem a Sabadell, no ens en van adjudicar cap. Aquests nois estan vivint sols i les famílies, a més de pagar lloguer, aigua, i llum, han de pagar un mínim a l'associació perquè els donem suport. Ja intentem que siguin els mínims, però és complicat. Llavors un cop coincideixen, si l'entitat té places i els nois tenen el d'això, llavors sí que les persones que viuen en pisos ho fan amb uns costos mínims, però han d'assumir el lloguer, l'aigua i la llum. Llavors, si el pis va en nom, seu això ho facilita perquè poden accedir a les ajudes de lloguer, ja que tenen un sou bastant minso.

Això seria..., clar, les persones que tenen nivell de dependència, que ara sí, es barema tot, 0 i 1. Hi ha persones, o sigui, quan es va lluitar per la llei de dependència les persones que venien a baremar els fills eren persones diferents, fins i tot hi havia famílies que lluitaven perquè al seu fill li donessin nivell 2. Ara ens trobem que hi ha persones que tenen nivell de dependència 2 perquè en aquell moment el noi aquell dia no estava a prou fi i la família també va..., no?, i no poden accedir al suport a la pròpia llar, per tant, ja es queden fora del dret a viure en un habitatge, quan s'hauria... *(Veus de fons.)* Ha passat el temps? Bé, doncs...

La presidenta

No, bé, que tenim... I hi ha un últim problema, és que hi ha unes prestacions fill a càrrec que estan condicionades la majoria de vegades a que el fill visqui amb la família. Llavors, bé, és una altra trava, perquè hi ha famílies que diuen, bé, però si se'n va a viure sol sí que podria, ell vol, però perdré aquesta prestació, llavors ja no podrem mantenir el pis. Llavors en alguns casos es pot demanar a nom de la persona amb discapacitat, però hi ha una sèrie de condicionants que posen pegues i que en lloc de facilitar un projecte que realment socialment és molt més econòmic, l'autonomia a la pròpia llar té un cost econòmic per la societat molt inferior i és molt més enriquidor per les persones, però hi ha tota una sèrie de traves.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies a la senyora de la Rosa i Pallàs. Ara és el torn dels grups parlamentaris, el grup proponent és Junts per Catalunya. Per tant, començaria la diputada Domingo, amb tres minuts de temps.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. Des de Junts agraïm la compareixença de la Coordinadora Down de Catalunya, i també la feina que fan per la protecció dels drets de les persones amb discapacitat. Aquesta és, de fet, la tercera sessió que tenim aquest matí sobre habitatge i creiem que és un tema molt important i és necessari que estigui com a prioritat en l'agenda social. I crec que encara és més important parlar d'habitatge des de la perspectiva d'un dels col·lectius més vulnerables. Heu esmentat que només el cinc per cent, si he entès bé, de les persones amb discapacitat viuen en una casa pròpia seva i de manera autònoma. És un percentatge molt baix si ho comparem amb les altres dades que ens heu donat.

Però Catalunya pateix una crisi habitacional de forma estructural generalitzada, a causa de manca d'un parc d'habitatge públic robust, però també per l'augment dels preus dels lloguers, i també aquesta precarització que estem veient cada cop més de la classe mitjana treballadora de la nostra societat. Per tant, el tema és molt complex. I creiem que, per una banda, les propostes que hauríem de tirar endavant són per una banda millorar el parc d'habitatge social, creiem que Catalunya inverteix molt poc en comparació amb la inversió que veiem que es fa a nivell europeu i que això dificulta encara més que es pugui garantir aquest habitatge digne i accessible per les persones amb discapacitat intel·lectual.

De fet, abans de venir a la compareixença jo he intentat fer l'exercici de mirar totes les lleis que s'han estat debatent en aquest Parlament i que algunes s'han aprovat, de quina manera afronten aquest repte de garantir l'accés a l'habitatge de les persones amb discapacitat. I, per exemple, la llei que es va aprovar l'11 del 2025 no contempla això, no parla sobre rehabilitació d'habitatge per fer-lo més accessible a les persones o no parla de garantir una quota o un percentatge d'habitatge que vagi per les persones amb discapacitat, i aquestes són qüestions que nosaltres volíem contrastar amb la seva expertesa.

I, per tant, la primera pregunta que us voldríem fer en primer lloc és, evidentment, quina és la solució o un seguit de serveis que l'Administració hauria de prioritzar perquè les persones amb discapacitat intel·lectual puguin mantenir una vida el més autònoma possible. Heu parlat que a nivell de cost econòmic és molt més sostenible si una persona viu sola i és autosuficient que no pas si l'Administració ha de generar més ajudes socials que no acaben de garantir aquesta autonomia. I en segon també us voldria preguntar què en penseu d'això, d'aquest percentatge que hauríem de reservar d'habitatge social per les persones amb discapacitat. Jo no l'he vist en cap d'aquestes lleis i crec que és una mesura que podria blindar i garantir que hi hagués habitatge (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) per les persones amb discapacitat, evidentment, fent adaptacions arquitectòniques i també el servei de suport a la persona.

I finalment, a nivell més de casos concrets –i perdona, presidenta, acabo ara–, ara als mitjans de comunicació han sortit notícies de persones que expliquen que si un ascensor s'espatlla, una persona amb discapacitat pot estar aïllada, o sigui, que li faci por sortir de casa seva. I, per tant, estaria bé si ens poguéssiu explicar quins són els reptes del dia a dia que pateix una persona per culpa que l'Administració no hagi doncs adaptat aquests edificis, o que no hi hagi habitatges adaptats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Domingo. (*Veus de fons.*) Sí, al final de tothom. Una vegada hagin acabat tots els compareixents.

Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, diputada Driouech, tres minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. Jo en primer lloc voldria donar les gràcies i la benvinguda a aquesta comissió a les compareixents i, evidentment, també agrair la feina que feu i que sovint una part de la societat molt important no és conscient també d'aquesta tasca que feu.

Mirant una mica i escoltant la vostra intervenció i comentàvem aquí amb els companys diputats i diputades, des de l'àmbit de drets socials, que és aquesta comissió, crec que totes les diputades estem molt conscienciades i coneixem molt bé i molt de prop la realitat del col·lectiu que avui vosaltres aquí exposeu aquestes necessitats, però creiem –almenys així ho he compartit–, i crec que seria interessant valorar, que la mateixa explicació que ens heu fet a nosaltres i que evidentment ara entraré a parlar, la mateixa explicació l'han d'escoltar i l'han de sentir els companys de la Comissió de Territori, perquè habitatge, ens agradi o no, aquí nosaltres a la comissió tenim poca incidència, però crec que és important que si els companys i les companyes de Territori poguessin també d'alguna manera tenir aquest coneixement de prop.

Això no vol dir que nosaltres no recollim les propostes i fem incidència dintre dels nostres grups, que també és la nostra responsabilitat per poder traslladar aquestes necessitats. I jo les preguntes que us volia traslladar, perquè és un tema que havíem parlat no fa gaire, també, dintre del Grup Parlamentari, de com poder facilitar aquest accés a l'habitatge de les persones amb discapacitat intel·lectual i poder garantir la Convenció dels Drets Humans, aquest acompanyament a la vida independent de les persones amb discapacitat. I la pregunta que jo volia traslladar, la primera que volia traslladar és, quina és la proposta que vostès avui ens traslladen com a diputats i diputades que hauríem de batallar perquè es pugui garantir aquest accés?

En segon lloc, voldria també plantejar una altra pregunta, i és, vostès no sé si tenen relació o quina relació o quina coordinació tenen amb les administracions locals, que també algunes tenen un paper molt important en la construcció i la planificació de l'habitatge social i que haurien de preveure també aquesta reserva, i m'agradaria saber amb quins ajuntaments treballen, si realment aquesta feina o aquesta sensibilització la troben o la troben a faltar.

I, per acabar – acabo, presidenta–, també ens agradaria preguntar si haguessin vostès de prioritzar les demandes que avui ens han fet, quina seria la més urgent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit popular, diputada Berenguer, tres minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta, en especial a les compareixents que avui ens acompanyen en representació del col·lectiu amb síndrome de Down i per la tasca que feu. Hi ha col·lectius que pateixen aquesta major vulnerabilitat. Ja tenim dades, no?, que el setanta per cent de les persones amb discapacitat totes afirmen haver tingut més dificultats per trobar un habitatge i també el sobrecost afegit per fer-lo assequible. Vostès han fet referència a models institucionalitzadors i heu parlat també de desigualtats territorials, la qual cosa implica una desigualtat al dret d'oportunitat. Si podríeu explicar-nos en quins territoris heu percebut més aquesta desigualtat territorial i amb una afectació més negativa i quines en podrien ser les seves causes.

En aquest punt entenem que un projecte de vida independent, les persones amb discapacitat també va de la mà de l'accessibilitat i de l'assistència personal, un binomi al que cal afegir més inversió pública. Famílies amb fills i amb filles amb grans necessitats de suport ens estan informant que assumeixen despeses, si això ho teniu així estudiat més o menys, entre els vint-i-quatre mil i els quaranta-set mil euros anuals. I, per tant, quines ajudes se podrien oferir des de l'Administració, en aquest cas des de la Generalitat de Catalunya, quines línies d'ajuts i subvencions inexistents a data d'avui se podrien oferir.

El copagament, que esdevé aquesta barrera econòmica i social i, per aquesta raó, aquest finançament just i accessible és imprescindible, entenem, per garantir aquesta igualtat i l'accés als drets que té la resta de la ciutadania. També per a persones amb discapacitat intel·lectual, també amb síndrome de Down, perquè elles puguin viure d'aquesta manera més autònoma i fora d'aquests entorns institucionalitzats.

Us voldríem adreçar en aquesta línia que heu parlat, d'aquests projectes, quins obstacles trobeu amb l'Administració perquè aquestes persones, el vostre col·lectiu en concret, pugui dur a terme aquest projecte de vida independent. Si són obstacles també burocràtics i administratius, doncs també si ens els podríeu indicar.

I també entenem que la societat, al cap i a la fi, sempre ho dic, no? Hi ha una mirada de prejudici, perquè tenim un deure com a societat, també trencar amb aquest prejudici, també ara parlem de síndrome de Down, però també les persones amb diagnòstics o de salut mental tenen aquestes dificultats afegides per accedir a un habitatge. Quines mesures podríem aplicar perquè fos també més fàcil aquest accés al projecte de suport a la pròpia llar? Dins de la cartera de serveis socials, tenim una cartera de serveis socials que està obsoleta i cal actualitzar-la, ho estem dient des de fa anys. Però llavors, si l'hem d'actualitzar creiem que també és el moment de dir, s'haurien d'afegir aquests serveis en aquesta cartera de serveis socials.

Des de la nostra formació política també hem presentat mocions per agilitzar aquests reconeixements i aquestes revisions quant al grau de discapacitat i també de dependència, i és veritat que estem detectant que les revisions per empitjorament estan dilatant-se excessivament en el temps, tenim territoris fins i tot a prop dels dos anys. Creieu que ara mateix els graus reconeguts s'ajusten de manera adequada a l'estat de la persona? Si ens ho podríeu indicar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara seria el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns, no hi és; la CUP, tampoc; el Grup Mixt, tampoc; i passariem ja directament al Grup Parlamentari del Grup Socialistes i Units per Avançar, diputat Mateo, quan vulgui.

Guillem Mateo Sellas

Moltes gràcies, presidenta. I, com no pot ser d'una altra manera, donar avui l'agraïment sincer a Down Catalunya per haver vingut a fer aquesta compareixença. En concret, a les persones que han vingut, que són la senyora Íngrid i la senyora Dolors. I agrair-los la compareixença, però sobretot també perquè és de justícia agrair-los la feina que fan arreu del país i del territori, que és molt important al nostre entendre.

I aquestes compareixences que venen aquí, a la Comissió de Drets Socials i Inclusió, en aquest cas ens aporten informació, experiència, trajectòria i una mirada que

sovint ens fa veure alguna cosa que ja sabem, malauradament, i és que estem molt lluny com a societat d'on hauríem d'estar en el reconeixement de drets. I per això és imprescindible continuar fent aquestes polítiques públiques, per fer que funcionin, perquè siguin més i siguin millors. I avui ens recordeu que la inclusió no és un eslògan sinó un conjunt de decisions concretes. Decisions sobre educació, sobre ocupació, sobre habitatge, sobre suports a la vida independent. Decisions que condicionen projectes de vida reals, però que també condicionen la vida de les famílies d'aquestes persones, no tan sols la seva, que és molt important, sinó també la de les seves famílies.

I les persones amb síndrome de Down, com qualsevol persona amb discapacitat, tenen dret a una vida plena, amb oportunitats i amb els suports adequats, és un dret i se'ls ha de reconèixer i hem de treballar perquè sigui real. I no pot dependre tan sols que hagi tingut la sort de néixer en una família amb recursos o d'haver nascut en un municipi amb entitats fortes que et donen suport. Això ha de dependre de les institucions, ha de dependre de tots, ha de dependre de nosaltres, ha de dependre de la societat en el seu conjunt.

I hi ha una sèrie de reptes que tristament coneixem bé, perquè són reivindicacions històriques que, des de la política, al llarg dels anys no hi hem sabut donar les solucions reals, si més no, en la magnitud que seria necessari, com són la necessitat de reforçar els suports a l'autonomia, la millora del sistema de la dependència o la importància de garantir itineraris educatius que siguin realment inclusius i no només teòrics.

Però avui, des de Down Catalunya ens han plantejat d'una manera clara i concisa el problema que els afecta quant a l'habitatge i l'ocupació, concretament, on calen polítiques públiques ambicioses, concretes, realistes i que siguin abordables, ja que hi ha noves circumstàncies que no hi eren, que avui ens han explicat, que afecten el cicle vital, amb noves situacions que abans no es donaven a aquest col·lectiu. I també ens han denunciat un fet que ja coneixem, també, però que no deixa de ser important per això.

Ens han exposat el problema de la institucionalització que pateixen aquestes persones, aquest col·lectiu. En primera instància per les llargues llistes d'espera que

pateixen i, en segona i no menys important, per la falta d'alternatives que es donen des de les institucions. I des del nostre Grup, *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Socialistes i Units per Avançar –i ja vaig acabant, presidenta–, compartim plenament aquesta mirada, creiem en un model que posi la persona al centre, que defugui de paternalismes i que garanteixi drets, això és l'important, que es garanteixin drets.

I això s'aconsegueix amb recursos, no hi ha cap altra alternativa, però també amb estabilitat, amb col·laboració amb les entitats i, com s'ha comentat en aquesta comissió avui, amb ideologia, amb política. Perquè s'arriba fins on es pot, però si no hi ha una ideologia que ho recolzi, no s'arriba enlloc. I el que és més, es retrocedeix.

Per tant, acabo i reitero l'agraïment que avui Down Catalunya hagi vingut aquí a comparèixer en aquesta comissió, moltes gràcies per la seva intervenció.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Mateo. Ara és el torn de paraula de nou dels compareixents. Disposeu de deu minuts, que us podeu repartir com us convingui.

Íngrid de la Rosa (directora de la Coordinadora Síndrome de Down)

Bé, intentaré en aquests deu minuts donar-vos resposta a les qüestions que ens heu plantejat. En primer lloc, ens comentàveu aquests exemples d'exclusió que poden patir les persones. En el nostre cas parlarem de la discapacitat intel·lectual, síndrome de Down i discapacitat intel·lectual, perquè són les persones que atenen les nostres entitats, però que lògicament és extrapolable. Aquest exemple de l'ascensor que no funciona, bé, ens podrien passar tantes altres coses, no es veu com una prioritat, tant fa que s'espatlli un ascensor com que no estigui senyalitzat, com que un tràmit no sigui accessible, encara no hem arribat a aquest nivell de consciència.

Dolors Pallàs Crespo (presidenta d'Andi, de Sabadell)

O que canvien la ruta del bus i no avisin.

Íngrid de la Rosa (directora de la Coordinadora Síndrome de Down)

I que canviïn la ruta del bus i no avisin. A vegades són aquestes petites microviolències que estem segures que no es produeixen a posta, però que arriben a desgastar moltíssim, perquè jo crec que ningú suporta sentir que tota l'estona no se'l té en compte. Tret d'això, que sabem que s'està treballant, s'ha treballat un codi d'accessibilitat que hi ha molt per avançar, però que si ens pregunteu per exemples concrets, aquestes situacions sí que es produeixen.

Sobre el tant per cent de reserva, bé, l'ideal seria que hi hagués aquest, que respectés aquest deu per cent de reserva que està previst, però la discapacitat és molt àmplia, hi ha discapacitat física, que és la discapacitat que al final és com més coneguda, però després està la discapacitat intel·lectual, l'autisme, etcètera, que al final, en tot aquest pac quan es fa, per posar-vos un exemple i lògicament que tothom hi té dret i sabem de la complexitat que estem afrontant com a país en el tema d'habitatge, no som els únics, però que lògicament si parlem d'un tant per cent de reserva, una persona gran ja té també una discapacitat, i pot resultar fins i tot com més fàcil. En ocasions no sabem quins criteris es fan servir, perquè a nosaltres aquests pisos no ens arriben o si ens arriben és com comentava la Dolors.

Com poder facilitar l'habitatge, que ens preguntaven des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Bé, és el que deia la Dolors, ja tenim un programa, per exemple, que és el Suport d'Autonomia a la Pròpia Llar. És tot un programa que en el seu moment va ser com molt capdavanter, es demostra en els resultats.

Ara bé, quan ara s'ha estat revisant la cartera l'any..., fa un parell d'anys es va començar a revisar la cartera, que efectivament està obsoleta, com tots sabem, que lògicament no es pot revisar en la seva totalitat, que s'ha de fer a trams, igual que es va prioritzar començar a revisar, hi ha residències i residències, potser també cal afegir i ficar de manera urgent que, ja si estem parlant que hi ha una normativa europea, espanyola i catalana, etcètera, i que estem parlant de desinstitucionalització, no pot ser que els dos primers serveis de la cartera que es revisin siguin residències i llars residències. És a dir, que els lobbies són potents i suport a l'autonomia en la pròpia llar som les *hermanitas de los pobres*, però que és important, és un tema de treure places de concert. I amb això s'estaria estalviant la

Generalitat probablement tres mil euros de plaça residencial, perquè és molt més fàcil.

I després, sobre la relació amb els ajuntaments, que ens preguntàveu. Nosaltres fa uns mesos, bé, fa uns mesos que ara ja quasi que farà molts mesos, no? *(L'oradorariu.)* vam estar amb la secretària d'Habitatge i hi ha molt bona predisposició a treballar amb nosaltres, també perquè tenim entitats amb una extensa trajectòria que estem disposades a compartir amb qui escaigui sobre l'acompanyament de la persona en el seu entorn comunitari més pròxim. I ens comentava una cosa de la qual som coneixedores, és a dir, el parc públic d'habitatge l'impulsen els ajuntaments i això està..., bé, de fet ens deia, bé, anem a fer una jornada per sensibilitzar els ajuntaments, perquè vegin que això sí que és possible. Hi ha ajuntaments que han fet més aquesta aposta perquè a vegades no ho fan per desconeixement, i d'altres ajuntaments, que no veien...

I hi ha models concrets que funcionen, són els famosos blocs amb serveis comuns on poden conviure gent gran, gent jove, persones amb discapacitat física, amb intel·lectual etcètera, i que no caldria fer uns grans dispendis perquè ja són projectes. Per exemple, a la ciutat de Barcelona ara es farà un, que crec que està a la cooperativa TEB, que tindrà uns quants pisos. A banda d'això, que no estem parlant de fer cap gueto, són projectes inclusivius que ara, per exemple, s'han pensat per la gent gran, a més de la gent que decideixi de viure en el seu bloc.

I ja està, perquè ara ja li passo la paraula a la Dolors, com que..., i...

(Pausa.)

Dolors Pallàs Crespo (presidenta d'Andi, de Sabadell)

Sí, no, jo, què hauria de fer l'Administració? Jo suposo que el que hauria de fer és facilitar una mica més. Nosaltres, bé, jo puc donar l'exemple de Sabadell. Per exemple nosaltres, l'entitat que on estic la gent que treballa, treballa en empreses, o sigui l'Administració vol, en teoria afavoreix la inclusió, però no aconsegueixes mai que hi hagi un, una persona amb discapacitat que treballi o que tingui accés a un lloc de l'Administració local. L'Administració, si et cedeix un pis, a la persona amb discapacitat no, te la cedeix a l'entitat i llavors, l'entitat ha de fer que ella pagui un

lloguer, llavors hauria de..., aprendre una mica més això que diu inclusió i facilitar aquestes coses, que siguin un més.

Clar, jo no sé l'Administració de, parlem d'ens locals, el de Girona què fan, jo tinc l'experiència del que m'he trobat a Sabadell. En aquests moments accedir als pisos també ja ho entenem, els pisos són..., hi ha molta família que necessita, llavors a sobre tens el problema que hi ha una llista d'espera i els nostres fills i filles no tenen el dret d'estar en aquesta, o sigui, has de demanar com a entitat, vols un pis, bé, és molt complicat.

Íngrid de la Rosa (directora de la Coordinadora Síndrome de Down)

Vull afegir una cosa, no sé si dona temps, perquè és important. Nosaltres, com a federació rebem, assessorem moltes famílies i se'ns apropen moltes famílies amb diferents problemàtiques. I ens preocupa, per exemple, aquests altres factors que realment ens fan pensar, ara el el Guillem comentava abans, què ens passa com a societat, com és possible que una bebè amb síndrome de Down estigui vivint amb sa mare en un hort, ni com es desnonen, a vegades, persones amb discapacitat intel·lectual, són situacions amb les quals ens hi trobem, és a dir, aquests altres factors que dèiem abans, està el fet de ser dona, està el fet que tenim moltíssimes persones migrades.

Perquè quan ha anat baixant, per exemple, anem a dir, la natalitat de persones, el nombre de naixement de persones amb la síndrome de Down, sí que hi ha altres col·lectius en altres països on continuen naixent. Però que tornem a dir, nosaltres a les entitats tenim persones amb síndrome de Down i amb discapacitat intel·lectual en general. I, per exemple, aquestes barreres econòmiques amb les quals ens hi trobem o el que deia la Dolors abans, que ho comentaves. I tal com estan pensades les prestacions, el que passa amb el fill a càrrec. Si jo marxo de casa, aleshores per poder rebre el suport a l'autonomia a la pròpia llar he d'estar empadronat en aquest pis, i si no estic empadronada en el pis no puc rebre el servei, aleshores estic a casa.

I és que hi ha una cosa molt important i que, a més, ho heu dit, no és només el dret de la persona, és el dret de la família, són famílies que s'estan fent grans i ningú viu amb els fills quan els teus fills tenen quaranta anys, perquè no és llei de vida, això no hauria de passar. Hi ha un desgast molt gran amb situacions que ens passen, de

mira, el pare mort i ara tinc la germana, té quaranta-cinc anys i no sé on ficar-la. Aquesta dona, que ha viscut tota la vida a casa seva, haurà d'anar a una residència i en contra de la seva voluntat, amb unes rutines i amb una pèrdua de la seva autonomia que, al final, acabarà..., no acabarà, és a dir, acabarà pel que tots sabem que podrà passar.

Sobre les valoracions. Bé, les valoracions tots sabem que és una cosa molt subjectiva (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ai, perdoneu, ho acabo molt ràpid perquè no vull que em quedi aquesta idea... Tot el sistema de valoracions de la dependència no pot ser un tema subjectiu de, a veure què em sembla aquell dia, amb unes escales de valoració que fa quinze anys estem dient que estan pensades per discapacitat física, sobretot adquirida, no per la discapacitat intel·lectual, ni per l'autisme, ni per la pluridiscapacitat, ni per altres moltes discapacitats.

Aleshores per què una persona amb un grau 2 no pot viure sol? Si no és el que diu ara mateix la normativa, el que ens diu és, tothom ha de poder viure fins i tot si tens, és a dir, cadascú amb el suport que necessita. Quan parlem de pressupostos personals, assistència personal, aquest ha de ser el camí. Com podem impulsar que aquests propietaris, doncs com es fa? Jo no ho sé, clar, evidentment ara no us direm, gasteu-vos diners, perquè ja sabem que n'hi ha pocs, és a dir, és normal, que s'ha de resoldre molts problemes socials, no?, però potser amb un propietari, no sé com dir-ho, amb un propietari d'un pis que d'alguna manera, anem a dir entre cometes, es pugui premiar el fet que tingui algun més a més pel fet de, sí, llogar-li a una persona amb discapacitat, això seria d'ajut.

I amb això ja acabem, moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies a les dues compareixents, senyora de la Rosa i senyora Pallàs, gràcies per les seves explicacions.

Sortida de les compareixents i ja passaríem a l'últim punt de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Aniríem tornant als llocs...

(Pausa llarga.)

**Proposta de resolució sobre el centre de menors tutelats de
Dosrius**

250-00642/15

Diputats, faríem el darrer punt de la proposta de resolució sobre el centre de menors tutelats de Dosrius. Aprofitaríem en aquest punt, que ja estava en l'ordre del dia de la setmana passada, per comentar que, una vegada s'ha enviat la proposta a portaveus i a Mesa, és el moment de demanar un canvi, que sí que havíem rebut un correu. En el seu moment no es va donar resposta, es va tirar endavant, i va ser en el moment de la comissió que es va dir que es posposava.

I que és a la comissió, una vegada, si s'ha enviat l'ordre del dia, per modificar-ho ha de ser el mateix dia per desestimar aquest punt. Ara bé, sí que ens va bé als grups parlamentaris estar informats de si hi haurà un punt que no es farà finalment i la via millor que hem parlat amb la lletrada és aquest, utilitzar el correu una vegada l'ordre del dia s'ha enviat, per ser conscients tots que en el mateix dia de la comissió es demanarà retirar un punt, perquè ja no es pot modificar l'ordre del dia una vegada ja enviat segons Reglament, però bé, recordem perquè en aquest últim punt hi ha hagut confusions, informació per WhatsApp, i recordar que sí, que no es pot modificar l'ordre del dia una vegada ja està enviat, però si enviem i utilitzem el correu dels portaveus i així tothom és coneixedor de si el mateix dia es tirarà enrere aquest punt o no.

Però bé, avui finalment arriba aquest punt proposat pel Grup del Popular i ens acompanya avui... *(Veus de fons.)* Sí, abans la substitució...

Montserrat Berenguer Messeguer

Sí, el diputat Cristian Escribano em substituirà i serà qui defensi la proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Per tant, Cristian Escribano, disposa de tres minuts i posteriorment de dos minuts si ha de comentar esmenes.

Gràcies.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Avui, primer de tot disculpeu la confusió que comporta la meva primera intervenció en aquesta comissió. La veritat és que Dosrius dona per molt i hi ha dues propostes de resolució de Dosrius a diferents comissions i d'aquí era la confusió.

Bé, aquesta proposta de resolució arriba uns mesos després d'haver-la presentat, quan la realitat que es va viure en aquell moment a Dosrius és lleugerament diferent, no del tot diferent perquè hi ha una problemàtica que persisteix en el centre de menors tutelats d'aquella localitat, però la realitat és que el que va succeir a Dosrius posa de manifest el desgavell que era la DGAIA i que encara continua sent el Departament de Drets Socials.

Durant uns quants mesos hi va haver tres integrants del centre de tutelats que van fer la vida impossible als veïns de Dosrius i també no només als veïns de Dosrius, sinó que a altres localitats. Jo, per exemple, que també soc regidor a l'Ajuntament de Mataró, pel centre de Mataró també van causar una sèrie d'inconvenients a molts comerciants del centre de la ciutat que, durant setmanes van reiterar les queixes que hi havia tres menors d'origen algerià que robaven amb impunitat pel centre de Mataró.

Però tot es va agreujar quan aquests tres menors algerians van atracar a punta de navalla a dos menors, un de tretze anys i un d'onze anys i van agredir sexualment fent tocaments a una d'aquestes menors. En aquell moment un sentir que al poble ja era doncs un malestar general es va agreujar fins al punt que l'ajuntament va haver d'intervenir de forma molt contundent, perquè tant els pares dels menors com veïns del poble, ja farts, van intentar o van amenaçar de prendre's la justícia per la seva mà davant la inacció de l'Administració. l'ajuntament, per part de la seva alcaldessa, la senyora Garrido, del Partit Socialista, va deixar clar que durant setmanes havia intentat contactar amb la DGAIA sense sort.

I que la DGAIA s'havia desentès totalment de com els menors d'aquest centre i feien una inacció total de les seves funcions per part de la DGAIA, però que el centre no donava abast. I no donava abast perquè la joventut dels tutors, afegida a la feminització d'aquest sector, feia que molts dels joves d'origen subsaharià no feien cas a l'autoritat, sobretot de les dones que treballen aquest centre.

I el regidor de seguretat, en aquest cas de Junts per Catalunya, durant setmanes també va fer manifest que els menors d'aquest centre, no només aquests tres, sinó altres, estaven causant incidents que tenien boja a la policia local del municipi, però també a l'ABP dels Mossos d'Esquadra de Mataró que, fins i tot en paraules del seu inspector, van haver de canviar fins i tot protocols pel nombre d'actuacions que havien de fer amb els menors tutelats d'aquest centre.

És per tot això que portem aquesta proposta de resolució, mantenint una realitat que s'ha anat agreujant amb el pas de les setmanes i el que queda palès més enllà dels punts d'acord que hem proposat, i no llegiré perquè tots vostès els tenen, el que cal no és només canviar el nom de la DGAIA, el que cal és canviar un funcionament que porta funcionant malament des de fa dècades i això passa per tenir en compte que els menors, quan cometen infraccions d'aquest temps no se'ls ha de recol·locar, sinó que s'ha de pensar si tenen cabuda al nostre sistema.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Escribano. Com hi ha hagut esmenes, el segon Grup Parlamentari és PSC i Units per Avançar, el diputat García, tres minuts.

Mario García Gómez

Gràcies, presidenta. Diputat Escribano, li parlaré des de l'experiència personal i professional de més de vint anys en centres de menors. Alguna cosa sé, no molta, eh?, darrerament estic molt socràtic i m'amoïna més tot allò que no sé que les coses que sé, però miri, començo parlant de la realitat de Dosrius, que és un dels millors municipis de Catalunya, així ho demostren els indicadors, està creixent en nombre de població, està creixent en producte interior brut, està creixent en renda familiar disponible.

Intentar aquí «denostar» la realitat de Dosrius en un municipi en el qual vostès han quedat sense representació, crec que no és d'acord amb la realitat de present. Mirin, respecte als centres de menors, en els centres de menors i d'adolescents evidentment hi ha conflictes, igual que hi ha conflictes a les portes dels instituts, igual que hi ha conflictes als camps de futbol, igual que hi ha conflictes a les portes de les discoteques o dels pubs, i sempre n'hi ha hagut, estem parlant d'adolescents. Tots aquí en aquesta sala crec que hem estat adolescents. I no tenen més que un abordatge socioeducatiu correcte i clar, com és el que s'ha fet des del minut zero des de l'Ajuntament, que s'han posat en contacte amb la DGIA en la recerca de les solucions des del minut zero.

I tota aquesta alarma social que vostè vol generar en un municipi on es viu bé i molt bé, crec que està totalment fora de lloc. Repeteixo, posar en valor el municipi de Dosrius, posar en valor la tasca municipal, posar en valor la tasca que ha fet des del minut zero l'alcaldeessa posant-se en contacte i amb fil directe amb el departament.

I hem presentat una esmena que jo crec que és molt important i només per matisar d'allò que estem parlant i les diferents concepcions que tenim. No tenim resposta de l'esmena, no sé si l'accepta o no l'accepta, perquè tampoc hem parlat sobre la qüestió, però sí que determina una manera d'entendre la realitat del món de la DGAIA, dels centres de menors tutelats. Vostè parla de control i nosaltres li hem esmenat per parlar d'inserció, aquest és el sentit. En una etapa de creixement, d'evolució, la tasca amb els joves ha de ser d'inserir-los en la societat, i d'inserir-los de manera proactiva, no de controlar-los.

Els centres de la DGAIA no són centres de justícia juvenil i qui determina la culpabilitat d'una persona no és vostè, *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* ni ho és pel seu origen, sinó que són els jutges qui determinen si aquesta persona ha d'estar en un centre tancat i controlat, això està claríssim. I jo quan l'escolto a vostè –perdoni, presidenta–, i l'escolto molt atentament les intervencions que fa no només aquí, sinó en el Ple i amb aquesta virulència amb la que parla i com eleva a categoria universal fets concrets que no tenen més que un bon abordatge socioeducatiu com el que s'ha dut a terme, a mi em ve al cap el bo de Salvador Allende quan deia allò de «Hay jóvenes viejos y viejos jóvenes.»

Gràcies, hi votarem en contra.

La presidenta

D'acord. Gràcies, diputat García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts, diputat Colomines...

Agustí Colomines i Companys

Bon dia. *(Veus de fons.)* Perdó? Ah, d'acord, perdó. No, no, no, anem a la qüestió. Els fets ocorreguts a Dosrius és evident que són inacceptables, però el que estem parlant en tot cas és del fracàs del sistema de protecció, no estem parlant d'una altra qüestió. Però des de Junts volem deixar clara una cosa, el debat no pot ser sobre els menors migrants, el debat ha de ser sobre la nostra capacitat d'integració, la nostra capacitat d'inserir els joves en això. I en aquest sentit el Govern –no aquest, sinó aquest i molts dels anteriors–, han fracassat d'una manera bastant estrepitosa. No parlo de Dosrius, sinó parlo en termes generals.

Quin és el problema de fons? Dosrius no és un cas aïllat, evidentment, és la conseqüència d'anys de gestió deficient de la DGAIA, externalitzacions opaques, ràtios inadequades, manca de protocols efectius, precarització dels educadors socials, cap coordinació amb els ajuntaments. Des de Junts fa mesos que hem alertat d'això. Vam impulsar una comissió d'investigació, hem demanat aplicar les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, hem exigít més recursos. Nosaltres el que no farem de cap de les maneres és abonar la demagògia. Nosaltres intentarem trobar algunes solucions sobre això.

Fixi's-hi bé, tota la proposta de resolució té dos punts inicials que podrien ser acceptables, perquè diuen: analitzem, mirem, veiem. Però entrem en el tercer punt i el tercer punt ja és, tanquem. Dius, home, no. Si primer hem d'avaluar, doncs primer avaluem. I, si de cas, després arribem a la conclusió que ho tancarem, no? Després, en la línia..., nosaltres acceptàvem l'esmena del Partit Socialista i Units per Avançar, com que tampoc sabem si l'han acceptada o no, és evident que si queda tal com està nosaltres votarem en contra.

I, per últim, en fi, clar, nosaltres exigim un finançament adequat pels ajuntaments i tornem al que hem parlat aquest matí. És a dir, els ajuntaments estan rebent una

pressió immensa de tipus social i un infrafinançament brutal, també. Per tant, nosaltres en definitiva el que creiem és que hem de prendre decisions valentes, hem de tenir recursos reals, hem de dialogar amb el territori, hem de transformar el model, evidentment, però el que no farem de cap de les maneres és fer una radiografia, una fotografia de Catalunya com si això fos cada dia un incendi social, perquè això només abona polítiques cada vegada més extremistes.

I nosaltres creiem que les polítiques s'han de fer des de la centralitat política, per tant, votarem en contra d'aquesta PR.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Colomines. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, diputada Driouech, tres minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. Jo crec que m'hi sumo també a les reflexions que han fet els portaveus que m'han precedit i crec que és important que parlem amb responsabilitat quan parlem d'aquests temes. Crec que el principi bàsic que hauríem de plantejar i és que estem parlant de menors i com a menors hauríem d'intentar preservar els drets d'aquests menors. Podem posar debat i crec que aquí coincidiríem bastants grups parlamentaris de si realment el model s'ha de revisar. Jo crec que aquí entre tots ho hem anat dient, el model cal revisar-lo, cal que els centres de menors siguin més reduïts, crec que això també ho compartim.

De fet, a l'època del conseller Chakir El Homrani ja es va iniciar aquesta línia de treball d'anar situant cada cop centres de menors més petits, però jo crec que el que hem de posar també damunt de la taula és quin és el grau de moralitat quan volem jugar amb aquest tema políticament perquè jo, llegint la proposta jo veig els cinc punts, evidentment es fa difícil que els puguem votar a favor. Primer, perquè ja sospitem de tots els menors. Demanem fer algun informe de convivència reunint-nos amb veïns i jo em pregunto, això ho fem amb totes amb tots els centres que ubiquem en diferents municipis, independentment si és un centre de menors o si és un centre d'alguna altra especialitat?

Creiem que per poder conservar aquesta cohesió social que tenim com a Catalunya hem de fer partícips a aquesta..., i apel·lar a aquesta bona convivència introduint policia perquè volem visualitzar que hi ha una inseguretat, introduint que els veïns i les veïnes també puguin opinar, això ho fem amb tot, pregunto? Ho fem també quan ve una empresa a ubicar-se en un municipi? Crec que hauríem de parlar o treballar aquestes propostes amb una mica més de responsabilitat.

I el que sí que comparteixo diputat Cristian Escribano, és que el model s'ha de revisar això ho compartim, el model s'ha de revisar, però això no vol dir que criminalitzem, ni que realment acabem situant una alarma cada cop que hi ha la voluntat que l'Administració busqui un lloc per poder allotjar un centre de menors, perquè al final criminalitzem i estem parlant de nens i nenes, nens i nenes, diputats i diputades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Ha tornat la diputada García, de VOX. Tres minuts, diputada.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, estamos hablando de un centro de menas que está creando discordia en la zona donde está ubicada. Un centro de menas, menores extranjeros no acompañados, que han llegado a Cataluña y en realidad a toda España de la mano del Partido Socialista y del Partido Popular, que les ha apoyado constantemente, de Juanma Moreno, que tenemos el corazón así de grande para recibir a todos los menores extranjeros no acompañados, o de mis niños de Madrid, que decía la señora Ayuso. Así que de aquellos lodos estos barro, señores del Partido Popular.

Por otra parte, ayer ustedes estuvieron hablando de la acogida y que de donde mejor estaban los niños y los menores eran con sus familias y ahora aquí hablan de revisar el modelo de acogida, o sea, seguir acogiéndolos en vez de devolvérselos a sus padres y de poner en marcha un centro o un plan de convivencia para que no haya conflictos o para que estos menores extranjeros no acompañados no rompan la convivencia de los barrios donde están ubicados o incluso trasladarlos a otro sitio

para que sean otros ciudadanos los que sufran las consecuencias de la política irresponsable del Partido Socialista y del Partido Popular.

Pues no, miren señores, lo han hecho mal y la única opción es devolver a todos los niños con sus padres, a todos los menores extranjeros no acompañados con sus padres, esa es la única solución y cerrar absolutamente todos los centros de acogida de menores extranjeros no acompañados.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada García. No hi ha la diputada de Comuns, ni de la CUP, ni el Grup Mixt, per tant passariem als dos minuts d'esmenes pel diputat Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Bé, aprofitaré el temps de les esmenes per respondre al partit que l'ha presentat. Jo, senyor diputat Garcia no sé exactament què entén vostè quan ha dit que tots hem estat adolescents i que sempre hi ha hagut conflictes a les escoles. Bé, almenys a les escoles on jo he estat o jo conec els adolescents, ni atracàvem altres menors a punta de navalla ni agredíem sexualment a les monitores, com sé que va passar en aquest cas concret. Jo no sé, no sé si estarien orgullosos, vostè ha dit que ha treballat en centres tutelats, els seus companys avui dia veient com la seva autoritat és nul·la i com el respecte que tenen aquests nens dels centres tutelats per ells és cap ni un.

Jo, la veritat és que, diuen, estem parlant de menors. Sí, sí, els que van atracar a punta de navalla i a la noia que van fer tocaments, d'onze anys, també eren menors, però aquests menors per vostè no compten?, són menors de segona, potser? Perquè sempre s'omple la boca quan es parla de menors, quan parlem dels tutelats, però quan parlem d'aquells agredits pels menors tutelats d'origen algerià, vostès no diuen res, ni els protegeixen, ni els defensen amb paraules ni tan sols aquí.

Vostè ha intentat fer veure que jo atacava l'Ajuntament de Dosrius i serà que vostè portava un discurs ja preparat, perquè no ha sentit com jo he dit la feina que han fet, tant l'alcalde del PSC com el regidor de seguretat de Junts per Catalunya, que han denunciat des del minut u la situació. Vostè ha dit, l'alcalde va contactar amb

la DGAIA, sí, sí, ho va intentar, el que passa és que la DGAIA feia com que no la sentia. Vostè només ha d'escoltar escoltar, no llegir, escoltar les paraules de l'alcaldeessa, que va dir durant setmanes que la DGAIA no atenia els problemes. I qui va haver d'intervenir no va ser la DGAIA, va haver de ser el Departament, que es va Saltar la DGAIA, perquè la DGAIA no feia absolutament res, i aquest és el problema.

Vostès parlen que aquests nens se'ls ha d'inserir, però aquí passa una cosa, quan tens nens que estan tot el punyeter dia delinquant pel municipi i per altres, doncs potser la inserció és una cosa que ha fallat i li he dit abans, en la intervenció inicial, potser hem de pensar que la inserció ha de ser als seus països d'origen i no aquí.

La presidenta

Diputat, no ha comentat les esmenes...

Cristian Escribano Ramírez

Ah, sí; no l'accepto. *(Fortes rialles.)* No l'accepto, és evident; no, no. Ja se m'ha acabat el temps?

La presidenta

D'acord. Sí..., dos minuts per comentar les esmenes.

Per tant, passarem a votació, entenc que no hi ha acceptació de les esmenes...

Cristian Escribano Ramírez

No. Abans la meua companya ha dit que la substituïa jo, però realment substitueixo la diputada Belén Pajares.

La presidenta

Perfecte. Sí, ho hem anotat... *(María Elisa García Fuster demana per parlar.)*
Digue'm...

María Elisa García Fuster

Para solicitar votación separada.

La presidenta

De quin punt, si us plau?

María Elisa García Fuster

1, 2, 3 se pueden votar juntos, 4 y 5 juntos también.

La presidenta

Alguna petició més?

Passaríem a fer aquestes dues votacions.

Primer, votació pels punts 1, 2 i 3.

Vots a favor?

Tres vots a favor.

Vots en contra?

Quatre de Junts, 2 d'Esquerra, 12 en contra.

Cap abstenció.

Per tant, quedarien desaprovats, no aprovats.

Passem als punts 4 i 5.

Vots a favor?

2 vots a favor.

Vots en contra?

Tretze vots en contra.

Cinc PSC, 2 Esquerra, 4 Junts, 1 de VOX.

D'acord.

Doncs finalitzaríem aquí avui la comissió.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...